

RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

23. november 2006 *

I sag T-217/02,

Ter Lembeek International NV, Wielsbeke (Belgien) ved advokats J.-P. Vande Maele, F. Wijckmans og F. Tuytschaever,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Rozet og H. van Vliet, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 1 og 2 i Kommissionens beslutning 2002/825/EF af 24. april 2002 vedrørende statsstøtte ydet af Belgien til Beaulieu-koncernen (Ter Lembeek International) (EFT L 296, s. 60),

* Processprog: nederlandsk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby og K. Jürimäe,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. februar 2006,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

1 Artikel 87, stk. 1, EF bestemmer:

»Bortset fra de i denne traktat hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller

truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.«

2 Artikel 88 EF bestemmer:

»1. Kommissionen foretager sammen med medlemsstaterne en løbende undersøgelse af de støtteordninger, som findes i disse stater. Den foreslår dem sådanne foranstaltninger, som fællesmarkedets funktion eller gradvise udvikling kræver.

2. Finder Kommissionen — efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger — at en støtte, som ydes af en stat eller med statsmidler, ifølge artikel 87 ikke er forenelig med fællesmarkedet, eller at denne støtte misbruges, træffer den beslutning om, at den pågældende stat skal ophæve eller ændre støtteforanstaltningen inden for den tidsfrist, som Kommissionen fastsætter.

Såfremt den pågældende stat ikke retter sig efter denne beslutning inden udløbet af den fastsatte frist, kan Kommissionen eller en anden interesseret stat, uanset bestemmelserne i artikel 226 og 227, indbringe sagen direkte for Domstolen.

På begæring af en medlemsstat kan Rådet med enstemmighed beslutte, at en af denne stat ydet eller planlagt støtte, uanset bestemmelserne i artikel 87 eller de i artikel 89 nævnte forordninger, skal betragtes som forenelig med fællesmarkedet, hvis ganske særlige omstændigheder berettiger en sådan beslutning. Har Kommis-

sionen indledt den i dette stykkes første afsnit fastsatte fremgangsmåde med hensyn til denne støtteforanstaltning, bevirker den pågældende stats begæring til Rådet, at sagens behandling udsættes, indtil Rådet har taget stilling til spørgsmålet.

Dog træffer Kommissionen beslutning, såfremt Rådet ikke har taget stilling inden tre måneder efter, at begæringen er fremsat.

3. Kommissionen skal underrettes så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger, at den kan fremsætte sine bemærkninger hertil. Er Kommissionen af den opfattelse, at det påtænkte er uforeneligt med fællesmarkedet i henhold til artikel 87, iværksætter den uopholdeligt den i stk. 2 fastsatte fremgangsmåde. Den pågældende medlemsstat må ikke gennemføre de påtænkte foranstaltninger, før den nævnte fremgangsmåde har ført til endelig beslutning.«

3. Artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88] (EFT L 83, s. 1), der har overskriften »Kommissionens beslutninger om at afslutte den formelle undersøgelsesprocedure«, bestemmer:

»1. Den formelle undersøgelsesprocedure afsluttes ved beslutning i overensstemmelse med stk. 2-5, jf. dog artikel 8.

2. Finder Kommissionen, at den anmeldte foranstaltning, eventuelt efter at den pågældende medlemsstat har foretaget ændringer, ikke udgør støtte, fastslår den dette ved beslutning.

3. Finder Kommissionen, at tvivlen om, hvorvidt den anmeldte foranstaltning er forenelig med fællesmarkedet, eventuelt efter at den pågældende medlemsstat har foretaget ændringer, er fjernet, vedtager den en beslutning, hvorved den erklærer støtten for forenelig med fællesmarkedet, i det følgende benævnt »positiv beslutning«. I beslutningen anføres, hvilken undtagelse i traktaten der er anvendt.

4. Kommissionen kan til en positiv beslutning knytte betingelser, hvorved støtte anses for at være forenelig med fællesmarkedet, og påbud, hvorved den kan overvåge, om beslutningen overholdes, i det følgende benævnt »betinget beslutning«.

5. Finder Kommissionen, at den anmeldte støtte ikke er forenelig med fællesmarkedet, beslutter den, at støtten ikke må gennemføres, i det følgende benævnt »negativ beslutning«.

6. Beslutningerne efter stk. 2, 3, 4 og 5 skal vedtages, så snart den tvivl, der er omhandlet i artikel 4, stk. 4, er fjernet. Kommissionen bestræber sig så vidt muligt på at vedtage en beslutning inden for en periode på 18 måneder fra indledningen af proceduren. Fristen kan forlænges efter aftale mellem Kommissionen og den pågældende medlemsstat.

7. Når den i stk. 6 nævnte frist er udløbet, og hvis den pågældende medlemsstat anmoder herom, vedtager Kommissionen en beslutning inden for to måneder på grundlag af de oplysninger, som den har til sin rådighed. Hvis de meddelte oplysninger ikke er tilstrækkelige til at godtgøre, at støtten er forenelig med fællesmarkedet, vedtager Kommissionen eventuelt en negativ beslutning.«

4 Artikel 13 i forordning nr. 659/1999, der har overskriften »Kommissionens beslutninger«, bestemmer:

»1. Undersøgelsen af en eventuel ulovlig støtteforanstaltning resulterer i en beslutning vedtaget efter artikel 4, stk. 2, 3 eller 4. I tilfælde af beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure afsluttes proceduren ved en beslutning vedtaget efter artikel 7. Overholder medlemsstaten ikke et påbud om oplysninger, vedtages beslutningen på grundlag af de foreliggende oplysninger.

2. I tilfælde af en eventuel ulovlig støtteforanstaltning og med forbehold af artikel 11, stk. 2, er Kommissionen ikke bundet af den tidsfrist, der er anført i artikel 4, stk. 5, artikel 7, stk. 6, og artikel 7, stk. 7.

3. Artikel 9 finder tilsvarende anvendelse.«

5 Artikel 14 i forordning nr. 659/1999, der omhandler tilbagebetaling af støtte, bestemmer:

»1. I negative beslutninger om ulovlig støtte bestemmer Kommissionen, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren, i det følgende benævnt »beslutning om tilbagebetaling«. Kommissionen kræver ikke tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen.

2. Den støtte, der skal tilbagebetales i medfør af en beslutning om tilbagebetaling, skal indeholde renter beregnet på grundlag af en passende sats, der fastsættes af Kommissionen. Renterne betales fra det tidspunkt, hvor den ulovlige støtte var til støttemodtagerens rådighed, og indtil den tilbagebetales.

3. Med forbehold af eventuel kendelse fra Domstolen efter traktatens artikel [242] skal tilbagebetalingen ske omgående og i overensstemmelse med gældende procedurer i den pågældende medlemsstats nationale ret, forudsat at disse giver mulighed for omgående og effektiv gennemførelse af Kommissionens beslutning. Til det formål og i tilfælde af søgsmål ved de nationale domstole træffer de pågældende medlemsstater alle nødvendige foranstaltninger, som er til rådighed i deres respektive retssystemer, herunder også foreløbige foranstaltninger, dog med forbehold af fællesskabsretten.«

De nationale bestemmelser

6 Kongelig anordning af 7. maj 1985 om udstedelse af præferenceaktier uden stemmeret af aktieselskaber inden for de nationale sektorer (*Moniteur belge* af 11.5.1985, s. 6873, herefter »den kongelige anordning af 1985«) bestemmer i artikel 1:

»Aktieselskaber [fra bestemte sektorer] kan, på de i denne anordning fastsatte betingelser, udstede aktier, der repræsenterer deres kapital, hvortil der ikke er knyttet en stemmeret, herefter »præferenceaktier uden stemmeret«.

7 Artikel 2 i den kongelige anordning af 1985 bestemmer bl.a., at Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux (det nationale selskab til omstrukturering af nationale sektorer, herefter »SNRSN«) kan tegne sig for sådanne præferenceaktier uden stemmeret.

8 Artikel 3 i den kongelige anordning af 1985 bestemmer:

»Uden at de i denne anordning fastsatte betingelser berøres heraf, er reglerne for udstedelsen af præferenceaktier uden stemmeret, betingelserne og de nærmere bestemmelser herfor samt de af aktierne følgende rettigheder genstand for en overenskomst indgået mellem det udstedende selskab og de i artikel 2 omhandlede juridiske personer, der tegner sig for aktierne, og som er registreret i vedtægterne for det udstedende selskab. Overenskomsten præciserer under hvilke betingelser præferenceaktierne uden stemmeret kan tilbagekøbes af det udstedende selskab eller købes af tredjemænd. Prisen kan ikke ligge under 80% af emissionsprisen.

Den i stk. 1 omhandlede overenskomst skal forhåndsgodkendes af finansministeren, økonomiministeren og budgetministeren.«

9 Artikel 4 i den kongelige anordning af 1985 bestemmer:

»Udstedelsen af præferenceaktier uden stemmeret er undergivet følgende betingelser:

1) præferenceaktierne uden stemmeret er og forbliver nominative

2) de kan ikke udgøre mere end 49% af den tegnede kapital

- 3) i tilfælde af fordeling af overskud giver de — uagtet modstående bestemmelser i vedtægterne [...] — ret til et privilegeret udbytte på 2% af den således frigivne emissionspris
- 4) de er — uagtet modstående bestemmelser i vedtægterne — privilegerede for så vidt angår tilbagebetaling af indskuddet, med forbehold af den rettighed, som eventuelt er knyttet til dem i henhold til vedtægterne i forbindelse med fordelingen af overskud ved likvidation af selskabet.

[...]

Sagens baggrund

Verlipack-koncernen og Beaulieu-koncernen

- 10 Verlipack-koncernen var — indtil den blev erklæret konkurs den 18. januar 1999 — Belgiens største producent af emballageglas med en markedsandel på 20% i Belgien og 2% i hele EU. Koncernen havde 735 ansatte på fabrikkerne i henholdsvis Ghlin, Jumet og Mol (Belgien).
- 11 Beaulieu-koncernen er betegnelsen for et belgisk holdingselskab, der er aktivt inden for tæppe-sektoren og sektoren for kemofibre. Den er verdens næststørste tæppeproducent og den absolut førende tæppeproducent i Europa. Koncernen kontrolleres af holdingselskabet Ter Lembeek International NV.

Den periode, der gik forud for Beaulieu-koncernens opkøb af aktier i Verlipack-koncernen: Overenskomst af 30. april 1985 mellem De Backer-koncernen (Adsum) og SNRSN

- 12 I 1985 gik Verlipack konkurs og selskabets aktiver, der blev opgjort til 410 mio. belgiske franc (BEF), blev opkøbt af SA Adsum, et selskab i De Backer-koncernen, der ikke har nogen forbindelse til sagsøgeren.

- 13 I henhold til en overenskomst af 30. april 1985 indskød Adsum sine aktiver i tre nye selskaber, NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet og SA Verlipack Ghlin, i hvilke selskabers kapital SNRSN også havde investeret med et beløb på 620 020 000 BEF. SNRSN modtog til gengæld for indskuddet i aktiekapitalen »klasse B-aktier« uden stemmeret til en nominal værdi af 10 000 BEF stykket, og, til gengæld for indskuddet ud over selskabskapitalen, udbyttebærende aktier i »klasse I« og i »klasse II«. I 1985 havde SNRSN en aktiepost i koncernen på 49%, udelukkende i form af klasse B-aktier [artikel 3, stk. 1, litra a), i overenskomsten af 30. april 1985]. Denne deltagelse blev godkendt af Kommissionen.

- 14 I medfør af en særlov af 15. januar 1989 overtog regionen Vallonien aktierne uden stemmeret i fabrikkerne i Ghlin og Jumet, der ligger inden for Valloniens sprogområde, medens aktierne i fabrikken i Mol blev overdraget til regionen Flandern.

- 15 Artikel 10 i overenskomsten af 30. april 1985 bestemte:

»Adsum sikrer, at selskaberne indgår aftale med [SNRSN] om, at de årligt, og for første gang fem år efter indgåelsen af denne overenskomst, afgiver tilbud om at

tilbagekøbe mindst 10% af klasse B-aktierne og 10% af de udbyttebærende aktier — klasse I, i det omfang overskuddet og de reserver, der er til rådighed, giver mulighed herfor.

Tilbagekøbsprisen svarer til den nominelle værdi af aktierne og er på 10 000 BEF pr. udbyttebærende aktie — klasse I.

Såfremt sådanne aftaler ikke indgås mellem selskaberne og [SNRSN], gennemfører Adsum i alle tilfælde de i denne bestemmelse fastsatte forpligtelser.«

16 Overenskomstens artikel 11 bestemte:

»Adsum forpligter sig til at give hvert enkelt selskab forkøbsret til klasse B-aktier og til udbyttebærende aktier — klasse I. Til dette formål forpligter Adsum sig til med hvert selskab at indgå en overenskomst, hvori indholdet af bilag 1 til nærværende overenskomst er gengivet.«

17 Artikel 14, stk. 2, i overenskomsten af 30. april 1985 bestemte:

»Såfremt Adsum sælger aktier i selskaberne, hvilket salg indebærer en ændring i kontrollen og/eller ledelsen af selskaberne, skal [SNRSN] give tilsagn hertil.«

18 Artikel 16 i overenskomsten af 30. april 1985 bestemte:

»Vedtægterne i selskaberne [Verlipack] ændres, således at der tages hensyn til bestemmelserne i nærværende overenskomst.«

19 Sagsøgeren har præciseret, uden at dette bestrides af Kommissionen, at selskabet ikke har deltaget i udarbejdelsen af overenskomsten af 30. april 1985, eftersom det ikke på dette tidspunkt var aktionær i Verlipack-selskaberne, hvilket er i strid med, hvad der fremgår af punkt 7 i beslutning 2002/825/EF om Belgiens statsstøtte til fordel for Beaulieu-koncernen (Ter Leembek International) (EFT L 296, s. 60, herefter »den anfægtede beslutning«).

Beaulieu-koncernens opkøb af aktier i Verlipack-koncernen og tillæg af 18. november 1987 til overenskomsten af 30. april 1985

20 I perioden 1985-1987 solgte Adsum sine kapitalandele (51%) i de tre Verlipack-selskaber til et andet af sine datterselskaber, Imcour NV, der tiltrådte overenskomsten af 30. april 1985, og som gik konkurs den 25. juni 1987, for derefter at blive opdelt i tre selskaber, Imcour Holding NV, Imcour Lease NV og Patrimcour NV. Aktierne i selskaberne Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin og Verlipack Mol indgik i Imcour Holdings aktiver.

21 Efter opdelingen af Imcour i 1987 tilbagekøbte Beaulieu-koncernen Imcour Holdings aktier fra De Backer-koncernen for 425 mio. BEF og blev således indirekte indehaver af selskaberne Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin et Verlipack Mol.

22 Desuden gav SNRSN, ved tillæg af 18. november 1987 til overenskomsten af 30. april 1985 og i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, i overenskomsten af 30. april 1985, tilsagn til det (indirekte) salg af de tre Verlipack-selskaber til Beaulieu-koncernen på betingelse af, at Imcour Holding og R. De Clerck tiltrådte overenskomsten af 30. april 1985. Herudover krævede SNRSN, at Beaulieu-koncernen tillige forpligtede sig til at fortsætte driften af de tre Verlipack-selskaber i yderligere to år. Dette tillæg blev underskrevet af alle de berørte parter, dvs. Adsum, SNRSN, Imcour Holding, R. De Clerck og W. De Backer.

23 Artikel 3 i tillægget af 18. november 1987 bestemmer:

»Fra den 1. oktober 1987 forpligter Imcour NV og R. De Clerck sig uigenkaldeligt til at overtage og gennemføre alle de rettigheder og forpligtelser, der til dato tilkommer og påhviler Adsum NV og W. De Backer, som beskrevet i overenskomsten af 30. april 1985 med bilag.«

24 Tillæggets artikel 4 bestemmer:

»Under henvisning til artikel 1 og 3 erstattes »Adsum NV« med »Imcour NV« og »W. De Backer« med »R. De Clerck« i overenskomsten af 30. april 1985 med bilag fra den 1. oktober 1987 [...]«

25 Tillæggets artikel 5 præciserer:

»Hvad angår SA Verlipack Ghlin, Mol og Jumet opretholdes forkøbsretten i henhold til de nærmere bestemmelser i bilaget til overenskomst af 30. april 1985.«

De tre Verlipack-selskabers forpligtelse til tilbagekøb af aktier og udbyttebærende aktier — klasse I fra SNRSN som omhandlet i overenskomsten af 30. april 1985

- 26 Den 1. maj 1990 udløb den periode på fem år; der var fastsat i artikel 10 i overenskomsten af 30. april 1985, hvorefter forpligtelsen til det årlige tilbagekøb af 10% af klasse B-aktierne og udbyttebærende aktier — klasse I indtrådte. Ifølge sagsøgeren, hvilket ikke bestrides af Kommissionen, krævede de belgiske offentlige myndigheder af de tre Verlipack-selskaber, at de skulle opfylde forpligtelsen til tilbagekøb af klasse B-aktierne og de udbyttebærende aktier — klasse I. Da dette ikke var økonomisk muligt, måtte Beaulieu-koncernen, i henhold til en meget præcis tidsplan, gøre det i stedet. Fra april 1991 til april 1994 overførte Beaulieu-koncernen, i fem rater (april 1991, maj 1991, april 1992, april 1993 og april 1994), 213 100 000 BEF til den offentlige aktionær.
- 27 Efter dette tilbagekøb havde SNRSN (for regionen Vallonien ændret til société de gestion des participations de la Région wallonne dans des sociétés commerciales, herefter »Sowagep«) stadig 5 087 klasse B-aktier uden stemmeret og 3 937 udbyttebærende aktier — klasse I, dvs. et samlet antal aktier på 9 024, i SA Verlipack Ghlin, der ifølge overenskomsten af 30. april 1985 skulle tilbagekøbes over en femårsperiode til den nominelle enhedspris på 10 000 BEF, dvs. en samlet pris på 90 240 000 BEF, og 2 923 klasse B-aktier uden stemmeret og 2 267 udbyttebærende aktier — klasse I, dvs. et samlet antal aktier på 5 190, i SA Verlipack Jumet, der ifølge overenskomsten af 30. april 1985 skulle tilbagekøbes over en femårsperiode til den nominelle enhedspris på 10 000 BEF, dvs. en samlet pris på 51 900 000 BEF. Den samlede pris for de 14 214 aktier og udbyttebærende aktier — klasse I var således 142 140 000 BEF.
- 28 Da den private aktionær (Imcour Holding, ændret til SA Imcopack Wallonie, der ejede fabrikkerne i Ghlin og Jumet, og NV Imcopack Vlaanderen, der ejede

fabrikken i Mol) forøgede aktiekapitalen i flere omgange, blev det offentlige aktiepost i Verlipack-koncernen gradvist reduceret, således at det offentlige kun rådede over 20,7% af kapitalen i koncernen.

Støtte til Verlipack-koncernen i 1992

29 I 1992 modtog Verlipack-koncernen investeringsstøtte i to omgange på i alt 502 122 500 BEF i henhold til en regional støtteordning. Desuden havde Kommissionen den 25. november 1992 truffet beslutning om ikke at rejse indsigelse mod, at Société Régionale d'Investissement (som var oprettet ved lov af 2. april 1962) indskød ansvarlig lånekapital på 500 mio. BEF i koncernen (EFT 1993 C 83, s. 3), hvilket lån imidlertid ikke kom til udbetaling.

30 Den belgiske regering oplyste under den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutning 2001/856/EF af 4. oktober 2000 om statsstøtte til Verlipack — Belgien (EFT 2001 L 320, s. 28), at Verlipack-koncernen havde problemer, som primært skyldtes dårlig ledelse og især kvaliteten af produktionen, hvorfor Beaulieu-koncernen ikke selv kunne klare den fulde finansiering og forvaltning af investeringsprogrammet på 5 500 mio. BEF; det var navnlig dette forhold, der lå til grund for regionen Valloniens beslutning om ikke at udbetale den godkendte støtte.

Heye-Glas-koncernens opkøb af aktier i Verlipack-koncernen

31 I 1996 forøgedes de tre Verlipack-selskabers tab stadig, således at de ikke var i stand til at overholde terminerne for tilbagebetaling af banklånene i slutningen af 1996. På

denne baggrund besluttede Beaulieu-koncernen at omstrukturere aktionærkredsen og forhandle med den tyske Heye-Glas-koncern (herefter »Heye«), en af de førende tyske glasproducenter.

- 32 Den 1. september 1996 undertegnede Verlipack-koncernen og Heye en aftale om teknisk samarbejde, der fra den 11. april 1997 omfattede ledelsesmæssig og økonomisk bistand, idet Heye deltog direkte i ledelsen og direktionen af Verlipack-koncernen.

Overenskomsten af 18. december 1996

- 33 Ved overenskomst af 18. december 1996, indgået mellem sagsøgeren og Sowagep, blev Sowageps aktier og udbyttebærende aktier i selskaberne Verlipack Ghlin og Verlipack Jumet tilbagekøbt af Beaulieu-koncernen. Ifølge denne overenskomst havde sagsøgeren nemlig erhvervet følgende aktier hos Sowagep: 5 087 klasse B-aktier uden stemmeret og 3 937 udbyttebærende aktier — klasse I fra selskabet Verlipack Ghlin mod betaling af 72 192 000 BEF, samt 2 923 klasse B-aktier uden stemmeret og 2 267 udbyttebærende aktier — klasse I i selskabet Verlipack Jumet mod betaling af 41 520 000 BEF, dvs. i alt 14 214 aktier og udbyttebærende aktier til et beløb på 113 712 000 BEF, der skulle betales til Sowagep »den 31. december 2001, netto uden renter«.

Stiftelsen af Verlipack Holding I og af Verlipack Holding II

- 34 Beaulieu-koncernen og Heye stiftede den 24. januar 1997 et overordnet holding-selskab, Verlipack Holding I. Selskabskapitalen i Verlipack Holding I var på

1 030 500 000 BEF, bestående af 515 500 000 BEF, der var indskudt af Heye, medens resten bestod af samtlige aktiver i de tre driftsanlæg, som Beaulieu-koncernen havde skudt ind, og hvis værdi var sat til 515 mio. BEF. Den 11. april 1997 blev et nyt holdingselskab, Verlipack Holding II, stiftet, med en kapital på 1 230 500 000 BEF (Verlipack Holding I havde 100 000 aktier til et beløb på 1 030 500 000 BEF og Sowagep havde 19 408 aktier til et beløb på 200 mio. BEF). Ledelsesorganerne for hele den nye industrikoncern var koncentreret hos Verlipack Holding II, hvori Heye havde aktiemajoriteten, og ledelserne af de forskellige afdelinger var fælles for hele koncernen.

Verlipack-koncernens resultater i 1997

- 35 De af Heye og Verlipack forventede resultater blev væsentligt forringet i 1997. Pr. 30. november 1997 viste det foreløbige »ureviderede« koncernregnskab et nettounderskud for dette år på 828 592 044 BEF.

Aftale om en redningsplan (Heads of Agreement) af 5. juni 1998

- 36 Den 5. juni 1998 blev der mellem parterne (banker, Beaulieu-koncernen, Heye og Sowagep) indgået en aftale om en redningsplan (Heads of Agreement) som følge af forringelsen af forholdene i selskaberne i Verlipack-koncernen. Ifølge aftalen skulle Heye indskyde 200 mio. BEF, og regionen Vallonien skulle dels konvertere det lån på 150 mio. BEF, som den havde tildelt Verlipack Holding II i 1997, dels finde en ny privat investor med henblik på at forhøje Verlipack II's kapital med 100 mio. BEF. Ifølge de belgiske myndigheder (jf. skrivelse af 11. januar 2001, registreret den 15. januar samme år) foreslog Beaulieu-koncernen for så vidt angår det forhold, at der skulle findes en ny investor, og for at redningsplanen kunne sættes i værk

omgående, selv at gennemføre denne forpligtelse »på betingelse af, at der kun er tale om et midlertidigt engagement, og at koncernen bliver fuldt dækket af den nye investor, Sowagep skal finde«. De belgiske myndigheder tilføjede, at Beaulieu-koncernen, der i henhold til »Heads of Agreement« skulle eftergives en gæld på 600 mio. BEF, havde al mulig interesse i, at redningsplanen gav de forventede resultater.

- 37 Ifølge referatet fra den ekstraordinære generalforsamling for aktionærerne i Verlipack Holding II af 26. juni 1998 blev det besluttet at foretage en kapitalforøgelse med et indskud fra Heye på 200 mio. BEF for 19 408 nye aktier og et indskud fra Worldwide Investors Luxembourg (herefter »Worldwide Investors«), som Beaulieu-koncernen havde fundet frem til, på 100 mio. BEF for 9 704 nye aktier. Worldwide Investors gennemførte ifølge den belgiske regering kapitalforøgelsen for Beaulieu-koncernens regning.

Tillæg af 20. november 1998 til overenskomsten af 18. december 1996

- 38 Den 20. november 1998 havde den nye redningsplan ikke skabt de forventede resultater, og regionen Vallonien kunne derfor ikke finde en ny privat investor, hvorfor regionen og Beaulieu-koncernen besluttede at foretage ændringer i overenskomsten af 18. december 1996 i form af et tillæg (herefter »tillægget af 20. november 1998«), hvorved betalingen af de aktier, Beaulieu overtog som led i gennemførelsen af overenskomsten af 18. december 1996 i selskaberne Verlipack Ghlin og Verlipack Jumet for et beløb på 113 712 000 BEF »effektueres enten ved en overførsel til [regionen Valloniens] konto eller ved levering i betalings sted af 9 704 aktier i SA Verlipack Holding II« senest den 31. december 2001.

- 39 Den 21. december 1998 solgte Worldwide Investors 9 704 aktier i selskabet Verlipack Holding II til Beaulieu-koncernen. Til gengæld solgte Beaulieu-koncernen 9 704 aktier i selskabet Verlipack Holding I til Worldwide Investors. Herefter solgte Beaulieu-koncernen fra den 21. til den 31. december 1998 9 704 aktier i Verlipack Holding II til regionen Vallonien »til gengæld for opgivelsen af regionens fordring hos Beaulieu-koncernen«.
- 40 Sidstnævnte salg af aktier, der er genstand for tillægget af 20. november 1998, fandt sted nogle uger før Verlipacks konkursbegæring i form af levering af aktier i betalings sted til gengæld for bortfaldet af Beaulieu-koncernens gæld til regionen Vallonien for dennes Verlipack-aktier, som Beaulieu-koncernen havde købt i december 1996, ansat til 113 712 000 BEF, og som først skulle betales, uden renter, den 31. december 2001.
- 41 Den 8. januar 1999 anmodede Verlipack om akkord for fabrikkerne i Jumet og Ghlin og meddelte, at fabrikken i Mol indstillede sin virksomhed. Den 11. januar 1999 erklærede Tribunal de commerce de Turnhout (Belgien) Verlipack-fabrikken i Mol konkurs, mens Tribunal de commerce de Mons (Belgien) den 18. januar 1999 erklærede de seks selskaber i Verlipack-glaskoncernen konkurs (det drejer sig om fabrikkerne i Jumet og Ghlin, Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo og Imcour Lease).
- 42 Den 11. februar 1999 måtte Verlipack Holding II konstatere, at selskabet ikke længere havde tilstrækkelig likviditet eller aktiver til at opfylde sine gældsforpligtelser, og erklærede sig konkurs ved Tribunal de commerce de Mons, idet selskabet præciserede, at betalingsstandsningen indtrådte i juni 1998. Sowagep meddelte denne ret, at man ikke ville fortsætte bestræbelserne på at inddrive fordringen, og indrømmede dermed debitor kredit. Tribunal de commerce de Mons konstaterede

derefter den 31. maj 1999 ved dom, at forudsætningerne for at erklære Verlipack Holding II konkurs ikke var opfyldt, også selv om selskabets fremtidige virksomhed kun bestod i dets likvidation, efter at selskabsformålet var ophørt.

Beslutning 2001/856 og den formelle undersøgelsesprocedure, der resulterede i den anfægtede beslutning

- 43 Ved beslutning 2001/856 besluttede Kommissionen at afslutte proceduren efter artikel 88, stk. 2, EF vedrørende visse støtteforanstaltninger, Kongeriget Belgien havde indrømmet Verlipack-koncernen. Ved denne beslutning tilbagekaldte Kommissionen sin beslutning af 16. september 1998, hvorved den havde besluttet ikke at gøre indsigelse mod en del af den ovennævnte støtte (EFT 1999 C 29, s. 13), med den begrundelse, at beslutningen byggede på ufuldstændige oplysninger, og den erklærede en del af støtten uforenelig med det fælles marked og krævede tilbagebetaling heraf.
- 44 Kongeriget Belgien anlagde søgsmål med påstand om annullation af beslutningen for Domstolen, der frifandt Kommissionen ved dom af 3. juli 2003, Belgien mod Kommissionen (sag C-457/00, Sml. I, s. 6931).
- 45 I forbindelse med undersøgelsen af den støtte, der resulterede i beslutning 2001/856, blev Kommissionen bekendt med andre foranstaltninger, som kunne indebære statsstøtte til Verlipack- eller Beaulieu-koncernen.
- 46 Kongeriget Belgien oplyste i skrivelse af 28. september 1999 til Kommissionen som svar på indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure, der førte til

vedtagelsen af beslutning 2001/856, at leveringen af aktier i betalings sted i december 1998, hvorved Beaulieu-koncernens gæld til regionen Vallonien bortfaldt, kunne betragtes som en »ny forøgelse af Verlipacks kapital, finansieret af Beaulieu, som til gengæld herfor fik slettet sin gæld til regionen Vallonien«.

47 Ved skrivelse af 5. juli 2000 til Kongeriget Belgien gav Kommissionen bl.a. udtryk for tvivl om lovligheden af en eventuel støtte fra regionen Vallonien til fordel for Beaulieu-koncernen, eftersom koncernen ved erhvervelsen af aktierne i fabrikkerne i Jumet og Ghlin i december 1996 var blevet indrømmet betalingsvilkår, som ikke ville være acceptable for et privat finansieringsinstitut. Desuden var Kommissionen i tvivl om, hvorvidt leveringen af aktier i betalings sted nogle uger før Verlipacks konkursbegæring udgjorde støtte til fordel for Beaulieu-koncernen.

48 På denne baggrund anmodede Kommissionen Kongeriget Belgien om oplysninger vedrørende følgende spørgsmål: »Worldwide Investors' aktiviteter, Sowageps forsøg på at finde en privat investor, anvendelsen af de 100 mio. BEF, som Worldwide Investors havde købt aktier for i juni 1998, en forklaring på forskellen i værdi på de 14 214 aktier, Beaulieu-koncernen overtog i 1996, en forklaring på, hvorfor den tyske Heye-koncern ikke havde kendskab til disse transaktioner, som også involverede de vallonske myndigheder, en forklaring på den rente- og afdragsfri periode på fire år, regionen Vallonien havde indrømmet Beaulieu-koncernen i forbindelse med betalingen af de 14 214 aktier, og på de omstændigheder, som foranledigede regionen Vallonien til — nogle uger før konkursbegæringen for Verlipacks fabrikker og dermed fuldt vidende om det store underskud i Verlipack — at acceptere tilbagebetalingen af denne gæld før forfaldstidspunktet«. I samme skrivelse satte Kommissionen spørgsmålstegn ved, hvem der var den reelle modtager af det kapitalindskud i Verlipack, som Worldwide Investors foretog i juni 1998.

49 Da de belgiske myndigheder ikke afgav de i medfør af skrivelsen af 5. juli 2000 ønskede oplysninger, sendte Kommissionen den 29. september 2000 en påmindelse.

Da Kongeriget Belgien ikke havde afgivet de ønskede oplysninger inden for den fastsatte frist, meddelte Kommissionen ved skrivelse af 19. januar 2001 Belgien et påbud i overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 659/1999 om at fremlægge de nødvendige dokumenter og oplysninger med henblik på at vurdere, om støtteforanstaltningerne til fordel for Verlipack- eller Beaulieu-koncernen er forenelige med artikel 87 EF.

50 Kongeriget Belgien havde imidlertid inden dette påbud ved skrivelse af 11. januar 2001, registreret den 15. januar samme år, besvaret Kommissionens skrivelse af 5. juli 2001, idet det anførte, at der, på trods af Verlipack-koncernens dårlige resultater i 1997, siden marts 1998 kunne registreres en mindskelse af underskuddet takket være en kraftig stigning i produktiviteten. De belgiske myndigheder anførte endvidere, at de private og offentlige parter ved aftale (Heads of Agreement) af 5. juni 1998 havde besluttet at vedtage en ny redningsplan. Myndighederne præciserede, at deres besvarelse af Kommissionens opfordring ganske rigtigt var mangelfuld som følge af Beaulieu-koncernens manglende samarbejdsvilje.

51 På grundlag af de foreliggende oplysninger konkluderede Kommissionen den 6. juni 2001, at denne opgivelse af fordringen indebar overførsel af offentlige midler hidrørende fra den belgiske stat, og at det umiddelbart måtte opfattes som statsstøtte i artikel 87 EF's forstand. Desuden mente Kommissionen, at der var tvivl om, hvorvidt den støtte, Verlipack-koncernen eller Beaulieu-koncernen havde modtaget, var forenelig med artikel 87 EF og EØS-aftalens artikel 61, og indledte derfor den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 88, stk. 2, EF vedrørende denne støtte. Denne beslutning blev meddelt Kongeriget Belgien ved brev af 8. juni 2001, og Kommissionen opfordrede de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger (EFT 2001 C 313, s. 2).

52 Collectif de défense des travailleurs licenciés de Verlipack à Jumet et à Ghlin (støttegruppen for de afskedigede arbejdstagere fra Verlipack-fabrikkerne i Jumet og Ghlin) fremsatte bemærkninger ved skrivelse af 3. december 2001, Det Forenede Kongerige ved skrivelse af 7. december 2001 og Kongeriget Belgien ved skrivelse indgæet til Kommissionen den 16. januar 2002.

- 53 Ved skrivelse af 23. juli 2001 blev sagsøgerens advokat underrettet om beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Kommissionen modtog ikke bemærkninger fra sagsøgeren.
- 54 Ved skrivelse indgået til Kommissionen den 26. juli 2001 svarede Kongeriget Belgien Kommissionen ved at gentage de bemærkninger, man tidligere havde fremsat i forbindelse med det påbud, det var blevet meddelt.
- 55 Den 24. april 2002 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning.

Den anfægtede beslutning

- 56 Kommissionen fremhævede i den anfægtede beslutning, at »[u]afhængigt af de komplicerede juridiske og finansielle forhold, der lå bag det luxembourgske finansieringsselskab Worldwide Investors' intervention i juni 1998, [...] [afviklede] Beaulieu-koncernen [...] i december 1998 en gæld på 113 712 000 BEF til regionen Vallonien ved levering i betalings sted af 9 704 aktier i Verlipack Holding II. Den nominelle værdi af disse aktier var 100 mio. BEF, men den reelle værdi måtte være væsentligt lavere på grund af selskabets finansielle situation«.
- 57 Hvad angår den pris, som sagsøgeren i henhold til overenskomsten af 18. december 1996 betalte for visse af de aktier, som regionen Vallonien havde i Verlipack-selskaberne, var Kommissionen bl.a. af den opfattelse, at i forbindelse med et sådant tilbagekøb er forpligtelsen til at fastsætte en pris, der svarer til 80% af emissionsprisen, en forpligtelse, der er fastsat i belgisk lov, som uden forskel gælder alle, der ønsker at købe denne type præferenceaktier.

- 58 Heraf udledte Kommissionen, at »Beaulieu-koncernens gæld på 113 712 000 BEF til regionen Vallonien var en reel gæld, hvis tilbagebetaling på ingen måde var knyttet sammen med Verlipack-koncernens finansielle situation«.
- 59 Derfor var Kommissionen af den opfattelse, at regionen Vallonien, ved at acceptere værdiløse aktier fra selskabet Verlipack Holding II til indfrielse af en reel gæld på 113 712 000 BEF, opgav en fordring på dette beløb hos Beaulieu-koncernen.
- 60 Kongeriget Belgien gjorde imidlertid gældende, at Beaulieu-koncernen ikke havde haft nogen økonomisk fordel af denne transaktion, da det ved opgivelsen af fordringen havde kompenseret Beaulieu-koncernen for »det kapitalindskud, koncernen effektuerede i juni 1998«.
- 61 Kommissionen understregede imidlertid i den anfægtede beslutning, at de vallonske myndigheder blot, i henhold til »Heads of Agreement« af 5. juni 1998, havde forpligtet sig til at stille med en investor, men ikke til at indskyde 100 mio. BEF i Verlipack Holding II.
- 62 Kommissionen fastslog endvidere, at Kongeriget Belgien ikke havde påvist dels tilstedeværelsen af en aftale om, at Beaulieu-koncernen skulle have overtaget regionen Valloniens forpligtelse til at finde en investor, som ville indskyde 100 mio. BEF, dels tilstedeværelsen af en anden aftale — forskellig fra og mere vidtrækkende end den første — i henhold til hvilken regionen Vallonien skulle have garanteret Beaulieu-koncernen dækning for de 100 mio. BEF, som en privat investor skulle have indskudt.

63 Kommissionen var af den overbevisning, at det eneste, der stod fast, var, at regionen Vallonien den 20. november 1998 opgav en reel fordring på 113 712 000 BEF hos Beaulieu-koncernen til gengæld for 9 704 aktier i et selskab, Verlipack Holding II, hvis finansielle situation var blevet yderligere forringet i en grad, der gav anledning til en ny refinansieringsplan i juni 1998, i forbindelse med hvilken det viste sig umuligt at finde en privat investor, der ville acceptere at indskyde 100 mio. BEF i selskabets kapital. Kommissionen anførte, at dette selskabs aktiver den 11. februar 1999 blev vurderet til 1 BEF.

64 Hvad angår muligheden for, at statsstøtten er forenelig med det fælles marked, har Kommissionen — selv om Kongeriget Belgien ikke har påberåbt sig forenelighed — ikke desto mindre behandlet dette punkt og i det væsentlige konkluderet, at den støtte, der blev tildelt Beaulieu-koncernen, kun var driftsstøtte, der friholdt Beaulieu-koncernen for omkostninger, den under normale omstændigheder ville have haft i forbindelse med sin daglige ledelse eller sine aktiviteter. Kommissionen anførte, at en sådan støtte er uforenelig med fællesskabsbestemmelserne, da produktionsenhederne i Beaulieu-koncernen ikke er beliggende i en af de af artikel 87, stk. 3, litra a), EF omfattede regioner.

65 Endelig anførte Kommissionen, under henvisning til bestemmelserne i artikel 14 i forordning nr. 659/99, at »[f]or at genskabe de økonomiske vilkår, virksomheden ville have været underlagt, hvis den ikke havde modtaget den ulovlige støtte, skal de belgiske myndigheder [...] tilbagegive denne hos modtageren«.

66 Artikel 1 i den anfægtede beslutning bestemmer:

»Den statsstøtte, Belgien har ydet til Beaulieu-koncernen (Ter Lembeek International) i form af opgivelse af en fordring på 113 712 000 BEF, er uforenelig med fællesmarkedet.«

67 Artikel 2 i den anfægtede beslutning bestemmer:

»1. Belgien træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte, som allerede ulovligt er udbetalt til støttemodtageren.

2. Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med national lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme beslutningen hurtigt og effektivt. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til støttemodtageren, og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes på basis af den referencesats, der anvendes til at beregne subventionsækvivalenten for regionalstøtte.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

68 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. juli 2002 anlagde sagsøgeren denne sag.

69 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold i påstanden om annullation.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

70 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, eller der gives ikke sagsøgeren medhold.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

71 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret fra det nye retsår, er den refererende dommer blevet tilknyttet Femte Afdeling. Den foreliggende sag er følgelig blevet henvist til Femte Udvidede Afdeling.

72 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet Kommissionen om at fremlægge visse dokumenter og dens liste over dokumenterne i den procedure, der har givet anledning til den foreliggende sag. Kommissionen har imødekommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

73 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede mundtlige spørgsmål fra Retten under retsmødet den 21. februar 2006.

Om formaliteten

Parternes argumenter

74 Kommissionen har indledningsvis anført, at sagsøgeren aldrig har fremsat bemærkninger, hverken som led i den formelle undersøgelsesprocedure, der førte

til den anfægtede beslutning, eller som led i den procedure, der førte til beslutning 2001/856, selv om det af sidstnævnte beslutning fremgik, at der ville blive indledt en undersøgelse af den omhandlede støtte.

- 75 Kommissionen har anført, at ingen af de anbringender, sagsøgeren har gjort gældende, kan realitetsbehandles, da de støttes på faktiske omstændigheder, der ikke blev forelagt inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure, idet en stor del af de dokumenter, der var vedlagt stævningen, ikke — medmindre det modsatte udtrykkeligt er angivet — var kendt af Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Hvad angår de faktiske omstændigheder, der er forelagt i forbindelse med det første anbringende, er dette for det første tilfældet for så vidt angår det forhold, at sagsøgeren blev »tvunget« af regionen Vallonien til at indgå overenskomsten af 18. december 1996, hvorfor den reelle opgivelse af fordringen ved tillægget af 20. november 1998 ikke udgør statsstøtte. Det samme gør sig gældende hvad angår den angivelige omstændighed, at sagsøgeren ikke er modtager af støtten, fordi selskabet kun rådede over aktierne i en meget begrænset periode. For det andet har Kommissionen anført, at sagsøgerens indsigelse mod fortolkningen af den kongelige anordning af 1985 bør afvises, da denne ikke blev gjort gældende inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure. For det tredje kan sagsøgeren ikke gøre indsigelser mod den anfægtede beslutning for så vidt angår det forhold, at den omhandlede støtte kan påvirke samhandelen — bl.a. på tekstilmarkedet — og fordreje konkurrencevilkårene, da disse elementer blev anført i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Hvad angår det andet anbringende har Kommissionen gjort en formalitetsindsigelse gældende, fordi anbringendet støttes på den fejlagtige opfattelse, at støtten blev tildelt med henblik på at kompensere for det tab, der opstod som følge af det angiveligt tvungne tilbagekøb af aktier. Hvad angår det tredje anbringende har Kommissionen tillige gjort en formalitetsindsigelse gældende, da det svarer til at hævde, at tillægget af 20. november 1998 ikke indebar nogen fordel for sagsøgeren, eftersom det kun var en form for kompensation for det tvungne køb af aktier og udbyttebærende aktier i 1996.

- 76 Hvad angår de dokumenter, der var vedlagt stævningen, har Kommissionen præciseret — hvilket fremgår af dens skrivelse af 20. december 2002 — at bortset fra virksomhedens vedtægter og fuldmagten til advokaterne, havde den ikke de 11 bilag, der var vedlagt stævningen, dvs. bilag 4, 4a, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 18, 20a og 21. Heraf

følger, at sagsøgerens anbringender og argumenter bør afvises i det omfang, de støttes på disse bilag.

77 Hertil kommer, at i modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, er nogle af de akter, som Kommissionen ikke rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, desuden af betydning for sagsøgerens argumentation. Dette er tilfældet for bilagene vedrørende den overenskomst af 29. september 1987, der blev indgået mellem W. De Backer og R. De Clerck (stævningens punkt 11), vedrørende indskuddet fra Beaulieu-koncernen til Verlipack (stævningens punkt 17 og 18), vedrørende Beaulieu-koncernens årlige tilbagekøb (stævningens punkt 20) og vedrørende den overenskomst af 26. december 1996, der blev indgået mellem Imcopack Vlaanderen NV og Imcopack Wallonie på den ene side og Heye på den anden side (stævningens punkt 30). Ifølge Kommissionen er det derfor fejlagtigt at hævde, at disse akter kun vedrører sekundære aspekter af baggrunden for den foreliggende sag.

78 Sagsøgeren har gjort gældende at de anbringender, selskabet har fremført, kan realitetsbehandles, da de udelukkende støttes på dokumenter, som Kommissionen havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, og selv om Kommissionen ikke i beslutningen har redegjort for alle de relevante omstændigheder, der er væsentlige for en korrekt vurdering af retten til at modtage statsstøtte i den foreliggende sag, havde Kommissionen et detaljeret kendskab til de faktiske omstændigheder, der vedrører den omhandlede sag, og som ligger til grund for beslutning 2001/856. Den har endog selv fremlagt dokumenter, som sagsøgeren ikke råder over, såsom bilag IV til svarskriftet.

79 Sagsøgeren har præciseret, at selskabet ved skrivelse af 6. december 2002 og e-mail af 11. december 2002 anmodede om listen over de dokumenter, Kommissionen havde på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, og om en uddybning af påstandene vedrørende de faktiske omstændigheder, der ikke var blevet fremlagt under den administrative procedure. Hvad angår påstandene vedrørende de faktiske omstændigheder svarede Kommissionen ved skrivelse af 20. december 2002, at den ikke var ansvarlig for at udføre det arbejde, som sagsøgerens advokater var ansat til, og for så vidt angår dokumenterne nævnte den

blot vagt — blandt de dokumenter, som sagsøgeren havde opregnet — de dokumenter, den ikke havde, uden at vedlægge en liste. Det påhviler dog Kommissionen at godtgøre, at den ikke havde disse oplysninger, idet den i skrivelsen af 20. december 2002, hvori den afslog at fremsende sagsakterne, gav et ufuldstændigt svar på sagsøgerens anmodning, og derfor er skyld i, at både sagsøgeren og Retten er ude af stand til at tage stilling til, om den, henset til de faktiske oplysninger den havde, var berettiget til at vedtage den anfægtede beslutning.

80 Hvad angår de dokumenter, som Kommissionen udtrykkeligt har erklæret ikke at have været i besiddelse af på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, har sagsøgeren gjort gældende, at bortset fra de dokumenter, der blot illustrerer og forklarer nogle sekundære aspekter vedrørende sagens baggrund (såsom referatet fra Imcours generalforsamling eller de forskellige lån, som Beaulieu-koncernen ydede til Verlipack-koncernen), havde Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning alle de dokumenter, selskabet fremlagde under den mundtlige forhandling, hvorfor den ikke kan påstå sagsøgerens anbringender afvist.

81 Hvad angår påstandene vedrørende de faktiske omstændigheder, som Kommissionen har hævdet, at den ikke havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, har sagsøgeren konstateret, at bortset fra påstanden om, at Sowagep i december 1997 havde lovet en ny tilførsel af kapital på 100 mio. BEF til Verlipack, hvilket i øvrigt ikke har nogen betydning for den foreliggende sag, har Kommissionen kun gjort indsigelser mod en enkelt af disse påstande vedrørende de faktiske omstændigheder med den begrundelse, at den ikke havde kendskab hertil, nemlig den omstændighed, at købet af aktier og udbyttebærende aktier i henhold til overenskomsten af 18. december 1996, ikke var frivilligt. Sagsøgeren har gjort gældende, at uagtet overvejelser af økonomisk art, der allerede godtgør, at købet var påtvunget, fremgår denne tvang til køb af aktier udtrykkeligt af notatet fra regionen Vallonien af 25. maj 1998 til Kommissionen, hvilket notat den således rådede over.

Rettens bemærkninger

- 82 Når det skal fastslås, dels om en støttemodtager kan gøre faktiske omstændigheder og dokumenter gældende, som Kommissionen ikke havde kendskab til forud for vedtagelsen af sin beslutning, dels om anbringender, der lægger sådanne faktiske omstændigheder og dokumenter til grund, kan realitetsbehandles, bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at under et annullationssøgsmaal i medfør af artikel 230 EF skal lovligheden af en fællesskabsretsakt bedømmes efter de faktiske omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt. Særligt må Kommissionens komplicerede vurderinger kun bedømmes på baggrund af de oplysninger, som Kommissionen sad inde med på det tidspunkt, hvor den anlagde vurderingerne (Domstolens dom af 7.2.1979, forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321, præmis 7, af 10.7.1986, sag 234/84, Belgien mod Kommissionen, Sml. s. 2263, præmis 16, af 26.9.1996, sag C-241/94, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 4551, præmis 33, af 11.9.2003, sag C-197/99 P, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8461, præmis 86, Rettens dom af 25.6.1998, forenede sager T-371/94 og T-394/94, British Airways m.fl. og British Midland Airways mod Kommissionen, Sml. II, s. 2405, præmis 81, af 15.9.1998, forenede sager T-126/96 og T-127/96, BFM og EFIM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3437, præmis 88, af 6.10.1999, sag T-110/97, Kneissl Dachstein mod Kommissionen, Sml. II, s. 2881, præmis 47, sag T-123/97, Salomon mod Kommissionen, Sml. II, s. 2925, præmis 48, og af 11.5.2005, forenede sager T-111/01 og T-133/01, Saxonia Edelmetalle og ZEMAG mod Kommissionen, Sml. II, s. 1579, præmis 67).
- 83 Kommissionen kan i denne forbindelse ikke kritiseres for, at den ikke har taget eventuelle oplysninger i betragtning, som kunne have været fremlagt for den under den administrative procedure, men som ikke er blevet det, da Kommissionen ikke er forpligtet til af egen drift at undersøge og forestille sig, hvilke forhold der kunne være blevet forelagt for den (jf. i denne retning Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 60, af 11.9.2003, Belgien mod Kommissionen, nævnt i præmis 82 ovenfor, præmis 87, Rettens dom af 14.1.2004, sag T-109/01, Fleuren Compost mod Kommissionen, Sml. II, s. 127, præmis 49).

84 Heraf har Retten udledt, at en sagsøger, når vedkommende har deltaget i den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, ikke kan påberåbe sig argumenter vedrørende faktiske forhold, som Kommissionen var ubekendt med, og som den ikke var blevet underrettet om under den formelle undersøgelsesprocedure. Der er derimod intet til hinder for, at den pågældende part fremfører et retligt anbringende mod den endelige beslutning, som ikke er blevet fremført under den administrative procedure (jf. dommen i sagen Saxonía Edelmetalle og ZEMAG mod Kommissionen, nævnt i præmis 82 ovenfor, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).

85 Denne retspraksis omfatter, med forbehold af helt særlige tilfælde, en situation som i den konkrete sag, hvor en virksomhed ikke har deltaget i undersøgelsesproceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF (jf. i denne retning dommen i sagen Saxonía Edelmetalle og ZEMAG mod Kommissionen, nævnt i præmis 82 ovenfor, præmis 69).

86 Det er nemlig ubestridt, at sagsøgeren ikke har benyttet sig af sin ret til at deltage i den formelle undersøgelsesprocedure, selv om de vallonske myndigheder — som anført i Kongeriget Belgiens skrivelse af 11. januar 2001 til Kommissionen, registreret den 15. januar samme år — særligt havde opfordret selskabet til aktivt at deltage i forberedelsen af besvarelsen på den anmodning om oplysninger, som Kommissionen sendte til Kongeriget Belgien den 5. juli 2000. Desuden havde Kongeriget Belgiens advokat, til trods for gentagne anmodninger og i mangel af svar på anmodningen fra Kommissionen, ved skrivelse af 28. september 2000 anmodet sagsøgeren om at fremsende oplysninger med henblik på en effektiv besvarelse af Kommissionens spørgsmål. Skrivelsernes to sidste afsnit er affattet således:

»På baggrund af ovenstående ønsker min klient at henlede Deres opmærksomhed på risikoen for, at Europa-Kommissionen i sin næste beslutning sandsynligvis vil påbyde de belgiske myndigheder at tilbagesøge et beløb på 113 712 000 BEF, forhøjet med renter, fra Deres klient.

Det ville derfor, uagtet fristens udløb, være ønskeligt om Deres klient samarbejder — under iagttagelse af uopsætteligheden af sagens oplysning — med henblik på at fremskaffe alle de oplysninger, der er blevet anmodet om, hvilket eventuelt giver regionen Vallonien mulighed for stadig at gøre sit synspunkt gældende over for Europa-Kommissionen, før den vedtager sin beslutning.«

87 Desuden har de vallonske myndigheder i skrivelsen af 11. januar 2001 oplyst Kommissionen om, at deres advokat havde underrettet Beaulieu-koncernens advokat om betydningen af den af Kommissionen indledte procedure og om de risici, en sådan procedure kunne indebære for koncernen, men uden held, og om, at myndighedernes svar på Kommissionens anmodning om oplysninger ville være ufuldstændig uden Beaulieu-koncernens samarbejde.

88 Hertil kommer, at sagsøgerens advokat ved skrivelse af 23. juli 2001 var blevet underrettet om Kommissionens beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure den 6. juni 2001, hvilken beslutning advokaten fik en genpart af.

89 Endelig er det ubestridt, at sagsøgerens navn var anført i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure — navnlig afsnit II.2 som særligt vedrører Beaulieu-koncernen, der som nævnt ovenfor i præmis 20 kontrolleres af sagsøgeren — og at der i beslutningen, bl.a. i betragtning 29-43 og 70-75 samt i fodnote 4 blev givet udtryk for tvivl om, hvorvidt regionen Vallonien den 20. november 1998 opgav en reel fordring på 113 712 000 BEF hos Beaulieu-koncernen til gengæld for 9 704 aktier i Verlipack Holding II, hvis situation var så forringet, at selskabets aktiver den 11. februar 1999 blev vurderet til 1 BEF.

90 Uagtet at sagsøgeren fuldt ud havde kendskab til indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure, der navnlig omhandlede opgivelsen af den omhandlede

fordring samt behovet for og betydningen af, at sagsøgeren fremsendte bestemte oplysninger på grund af den tvivl, som Kommissionen allerede havde givet udtryk for for så vidt angår foreneligheden af opgivelsen af fordringen med fællesskabsretten, besluttede sagsøgeren ikke at deltage i den formelle undersøgelsesprocedure og har i øvrigt ikke hævdet, at beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure ikke var tilstrækkeligt begrundet til at sætte selskabet i stand til effektivt at udøve sine rettigheder (jf. i denne retning dommen i sagen Fleuren Compost mod Kommissionen, nævnt i præmis 83 ovenfor, præmis 46).

- 91 Det følger af ovenstående, dels at sagsøgeren ikke for første gang for Retten kan påberåbe sig oplysninger, som Kommissionen ikke havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Dette gør sig navnlig gældende for så vidt angår sagsøgerens argumenter om faktuelle forhold, der ifølge selskabet er væsentlige for en korrekt analyse af den foreliggende sag med hensyn til statsstøttere reglerne.
- 92 Dels kan en støttemodtager ikke — idet sagen i modsat fald må afvises — påberåbe sig et anbringende, der udelukkende støttes på oplysninger, som Kommissionen ikke havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, eftersom lovligheden af en beslutning på området for statsstøtte skal bedømmes ud fra de oplysninger, Kommissionen havde på tidspunktet for vedtagelsen.
- 93 Det må imidlertid fastslås, at sagsøgerens anbringender til støtte for søgsmålet støttes på oplysninger, som Kommissionen havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning.
- 91 Sagsøgeren har i forbindelse med det første anbringende for det første hævdet, at selskabet, ved købet i henhold til overenskomsten af 18. december 1996 af 14 214 klasse B-aktier og udbyttebærende akter — klasse I i Verlipack for et beløb på

113 712 000 BEF, blev tvunget hertil af de vallonske myndigheder. Ifølge sagsøgeren er den omstændighed, at selskabet blev udsat for tvang, et forhold, som Kommissionen skulle have taget i betragtning som led i vurderingen af, om betingelserne, dels vedrørende eksistensen af en støtte til visse virksomheder, dels, i bekræftende fald, om den omstændighed, at sagsøgeren var støttemodtager, var opfyldt, hvilket ikke er tilfældet i denne sag.

95 Til støtte for argumentet om tvang har sagsøgeren påberåbt sig notatet fra regionen Vallonien af 25. maj 1998 til Kommissionen, hvori det er anført, at »[d]a regionen Vallonien havde mistet sin tiltro til Beaulieu-koncernen, stillede den som betingelse for tilsagnet til oprettelsen af to holdingselskaber krav om tilbagekøb af dens aktier i driftsanlæggene Verlipack Ghlin og Verlipack Jumet«.

96 Hvad angår spørgsmålet om realitetsbehandlingen af argumentet vedrørende tvang fastslås det — hvilket fremgår af sagsakterne og Rettens spørgsmål på dette punkt under retsmødet — for det første, at Kommissionen ikke har bestridt kendskabet til notatet af 25. maj 1998 på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. For det andet er sagens parter kun uenige om rækkevidden af dette notat for så vidt angår fortolkningen af ordet »krav«, men ikke om den faktiske omstændighed, at sagsøgeren tilbagekøbte regionen Valloniens aktier. Hensigten med sagsøgerens argument om tvang er således at kritisere Kommissionen for at have begået en fejl i bedømmelsen af notatets indhold, hvorfor argumentet skal realitetsbehandles.

97 Hvad for det andet angår sagsøgerens argument, hvorved det bestrides, at overvurderingen af prisen på de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier i overenskomsten af 18. december 1996 var begrundet ud fra den kongelige

anordning af 1985, må det tillige fastslås, at Kommissionen var bekendt med denne oplysning på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, hvilket bl.a. følger af betragtning 62-64 og fodnote 21 i beslutningen om indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure. Hertil kommer, at de vallonske myndigheder i skrivelsen af 11. januar 2001 til Kommissionen, registreret den 15. januar 2001, skrev:

»Det bør bemærkes, at den samlede pris på 113 712 000 BEF for regionen Valloniens præferenceaktier uden stemmeret og de udbyttebærende aktier i Verlipack Ghlin og Verlipack Jumet på det pågældende tidspunkt udgjorde 80% af værdien af disse aktier og udbyttebærende aktier på grundlag af emissionsprisen.

Den kongelige anordning af 7. maj 1985 (artikel 3) om udstedelse af præferenceaktier uden stemmeret af aktieselskaber inden for de nationale sektorer bestemmer nemlig, at »prisen kan ikke ligge under 80% af emissionsprisen« i tilfælde af gensalg af præferenceaktier uden stemmeret til det udstedende selskab eller til tredjemænd.

Henset til den finansielle situation i Verlipack-koncernen, der på det pågældende tidspunkt var under fuldstændig omstrukturering, svarer denne pris utvivlsomt ikke til den reelle værdi af aktierne og de udbyttebærende aktier, men er blevet fastsat med henblik på at overholde den nævnte belgiske lovgivning, hvilket Beaulieu-koncernen accepterede.

[...]

Følgelig har parterne fastsat en frist på fire år for tilbagebetaling uden renter af Beaulieu-koncernens gæld, med henblik på at kompensere en smule for de ekstraomkostninger i forhold til ejendommens økonomiske værdi, som anvendelsen af lovgivningen (ajourført på dagen for betalingen) forårsagede.«

- 98 Denne oplysning gentages desuden i det væsentlige i punkt 2 i skrivelsen fra Kongeriget Belgien af 26. juli 2001 til Kommissionen.
- 99 Under alle omstændigheder kan argumentet vedrørende den kongelige anordning af 1985 ikke anses for et forhold, der ikke kan forelægges Retten til bedømmelse, da det vedrører fortolkningen af anordningen.
- 100 Hvad for det tredje angår realitetsbehandlingen af sagsøgerens argument om, at den anfægtede beslutning er kortfattet og fejlagtig i forbindelse med vurderingen af de to betingelser om indgreb i konkurrencen og påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne, må det fastslås, at sagsøgeren ikke har gjort nogen oplysninger gældende, som Kommissionen ikke havde på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, men har blot kritiseret vurderingen i den anfægtede beslutnings betragtning 70-72, der lægger Beaulieu-koncernens stilling på tekstilmarkedet til grund, selv om sagsøgeren berøres som aktionær i selskaberne i Verlipack-koncernen, og ikke som tekstilfabrikant.
- 101 Det følger af ovenstående, at Kommissionens formalitetsindsigelse vedrørende det første anbringende ikke kan tages til følge.
- 102 Hvad angår sagsøgerens andet anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat proportionalitetsprincippet, idet den krævede tilbagesøgning af støtten, selv om det angivelige tvungne tilbagekøb af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier ikke havde resulteret i nogen gevinst, er det baseret på de samme oplysninger som dem, der blev gjort gældende som led i det første anbringende, og som Kommissionen havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Formalitetsindsigelsen vedrørende dette anbringende kan derfor heller ikke tages til følge.

- 103 Hvad angår det tredje anbringende, hvorved sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat ligebehandlingsprincippet, anfægtes metoden til beregning af værdien af klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I, tidspunktet, hvor værdien blev beregnet, samt bestemmelsen af støttemodtageren, hvilket støttes på den omstændighed, at tillægget af 20. november 1998 blot var en form for kompensation for det tvungne køb af de nævnte aktier og udbyttebærende aktier i 1996. Sagsøgeren har atter lagt oplysninger til grund, som Kommissionen havde på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Formalitetsindsigelsen vedrørende dette anbringende kan således ikke tiltrædes.
- 104 For så vidt angår de dokumenter sagsøgeren har gjort gældende til støtte for sin påstand, og som er nævnt i denne doms præmis 76, hvoraf nogle ifølge sagsøgeren blot illustrerer visse sekundære aspekter af den foreliggende sag, bemærkes, dels at de i overensstemmelse med den i præmis 82-84 nævnte retspraksis skal lades ude af betragtning. Dels er — hvilket fremgår af sagsakterne og de spørgsmål, Retten stillede herom under retsmødet — ingen af sagsøgerens anbringender eller argumenter baseret på disse dokumenter, hvilke dokumenter ifølge Kommissionen hverken var til dens rådighed på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning eller indgik i de sagsakter, der førte til den anfægtede beslutning, eller i en konneks sag.
- 105 Hvad endelig angår sagsøgerens argument støttet på bilag 18 til stævningen, hvorefter Sowagep i december 1997 lovede en ny kapitaltilførsel på 100 mio. BEF til Verlipack, må det blot fastslås, at sagsøgeren selv har gjort gældende, at dette ikke har betydning for den foreliggende sag.
- 106 Det følger af ovenstående, dels at sagsøgeren ikke kan gøre de i denne doms præmis 76 nævnte dokumenter, der således udelukkes, gældende, dels at Kommissionens afvisningspåstand skal forkastes.

Realiteten

- 107 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål gjort fire anbringender gældende. Det første vedrører tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF, og artikel 7 og 13 i forordning nr. 659/1999. Det andet vedrører proportionalitetsprincippet og artikel 14 i forordning nr. 659/1999, det tredje ligebehandlingsprincippet, og det fjerde begrundelsespligten.

Om det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF og bestemmelserne i artikel 7, sammenholdt med artikel 13, i forordning nr. 659/1999

- 108 Sagsøgeren har inddelt det første anbringende i tre led, hvoraf det første omhandler spørgsmålet, om der foreligger en støtte, der begunstiger visse virksomheder. Det andet led vedrører det forhold, at såfremt der foreligger en fordel, kan sagsøgeren ikke anses for at være en begunstiget virksomhed som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF. Det sidste led vedrører indgrebet i konkurrencevilkårene og påvirkningen af samhandelen inden for Fællesskabet.

Om første led vedrørende støtte, der begunstiger visse virksomheder

— Parternes argumenter

- 109 Sagsøgeren er for det første af den opfattelse, at argumentationen i den anfægtede beslutning om, at sagsøgeren havde en reel og forfalden gæld på 113 712 000 BEF, som blev tilbagebetalt ved afståelsen af 9704 aktier, som sagsøgeren havde i selskabet Verlipack Holding II, hvilke aktiers værdi var lavere eller lig nul, er

forenklet. Denne argumentation er nemlig udelukkende baseret på en opfattelse in abstracto af fordringen på de 113712000 BEF og tager slet ikke de faktiske omstændigheder eller den reelle økonomiske situation i betragtning. I den anfægtede beslutning behandles gælden som en forpligtelse til tilbagebetaling af kapital, som de offentlige myndigheder reelt gav sagsøgeren rådighed over, hvilket ikke er tilfældet.

- 110 Sagsøgeren har således anført, at selskabet med overenskomsten af 18. december 1996 blev tvunget til at købe aktier fra regionen Vallonien og kun beholdte dem kort tid, dvs. fra den 18. december 1996 til den 11. april 1997, hvorefter Heye overtog kontrollen over Verlipack Holding II. Det var fra begyndelsen klart, at den egentlige modtager var selskabet Verlipack Holding I, der blev kontrolleret af Heye. Disse aktier var således værdiløse for sagsøgeren. Det var desuden ikke udelukkende økonomiske overvejelser, der skulle have henledt Kommissionens opmærksomhed på, at overenskomsten af 18. december 1996 ikke var en transaktion, som sagsøgeren indgik frivilligt. Kommissionen blev ved skrivelse under den formelle undersøgelsesprocedure fuldt ud underrettet om, at overenskomsten blev påtvunget sagsøgeren. Således fremgår det af notatet af 25. maj 1998 fra regionen Vallonien til Kommissionen, at regionen havde mistet sin tiltro til sagsøgeren og ønskede at deltage i en koncern, der blev kontrolleret af Heye. Regionen Vallonien krævede derfor, at Beaulieu-koncernen tilbagekøbte alle regionens aktier, før den kunne inddrage en ny partner i Verlipack-koncernens aktionærkreds. Heye ønskede heller ikke at deltage i en koncern, hvori de offentlige myndigheder deltog.
- 111 For det andet mener sagsøgeren, at det tvungne køb af aktier fra Verlipack Jumet og Verlipack Ghlin ikke kan opfattes som en begunstigelse som omhandlet i artikel 87 EF.
- 112 Hvad for det første angår den objektive værdiansættelse af de omhandlede aktier kan det ikke bestrides, at aktiernes reelle værdi helt sikkert ikke kunne være på 113712000 BEF. Regionen Vallonien erkendte i øvrigt i en skrivelse til

Kommissionen af 11. januar 2001, registreret den 15. januar 2001, at den på grundlag af den kongelige anordning af 1985 fastsatte pris var uforholdsmæssig og uden nogen forbindelse med den økonomiske værdi af aktierne og de udbyttebærende aktier, hvorimod en fagmand ville have ansat de tilbagekøbte aktiers værdi til at være lig nul. Dette blev bekræftet ved Kongeriget Belgiens skrivelse af 26. juli 2001 til Kommissionen, hvorefter de tre Verlipack-selskabers finansielle situation var bekymrende, og salgsprisen på aktierne og de udbyttebærende akter, der var fastsat i henhold til den kongelige anordning af 1985, ikke længere svarede til deres reelle værdi. Ingen almindelig erhvervsdrivende ville have foretaget et sådant køb på sådanne betingelser, hvorfor købet ikke, i betragtning af de foreliggende omstændigheder, kan betragtes som en frivillig erhvervelse. Hertil kommer, at Heye på tidspunktet for købet ikke havde forpligtet sig til eventuelt at indgå i Verlipack-koncernens kapital. Denne forpligtelse opstod først ved overenskomsten af 26. december 1996 mellem Imcopack Vlaanderen og Imcopack Wallonie på den ene side og Heye på den anden side.

113 Aktiekøbet har endvidere forårsaget, at regionen Vallonien trak sig helt ud af Verlipack Jumet og Verlipack Ghlin, hvilket er en yderligere, væsentlig ulempe.

114 Den omstændighed, at aktiernes reelle værdi allerede på dette tidspunkt var lig nul eller negativ bekræftes dels i beslutning 2001/856, hvor det i betragtning 104 er anført, at »[r]esultaterne i Ghlin og Jumet viser store driftstab samt en stærkt nedsat omsætning i 1996 i forhold til de foregående år«. I betragtning 107 præciseres det, at »Kommissionen [bemærker], at Verlipacks finansielle situation før Heyes indtræden ikke viste tegn på levedygtighed«, og i betragtning 115 konkluderes, at »[Verlipacks] driftsresultater før Heyes indtræden viser koncernens vanskeligheder«. Dels havde Kommissionen selv kendskab til Verlipacks katastrofale økonomiske situation i slutningen af 1996. I den anfægtede beslutnings betragtning 11 og 12 anførte Kommissionen, at »[d]e to fabrikker, der var beliggende i Vallonien, på daværende

tidspunkt [havde] underskud«, dvs. i 1995 og 1996, og at »Verlipack-koncernen [...] i slutningen af 1996 tilsyneladende ikke [havde] været i stand til at overholde terminerne for tilbagebetaling af en række banklån«. Kommissionens argumentation for, at de 9 704 aktier i Verlipack Holding II var værdiløse, burde også gælde de omhandlede aktier.

- 115 Bedømmelsen af Verlipack-koncernens manglende levedygtighed i 1996 fremgår desuden af generaladvokat Jacobs forslag til afgørelse i sagen Belgien mod Kommissionen, hvori der blev afsagt dom den 3. juli 2003, nævnt i præmis 44 ovenfor.
- 116 Hvis Kommissionen opretholder sin stillingtagen vedrørende værdien af aktierne i 1996, har sagsøgeren insisteret på, at den fremlægger en evalueringsrapport for at understøtte denne stillingtagen, og at den anfører, i hvilket omfang der er henset til bl.a. forholdene i selskaberne i Verlipack-koncernen og til den omstændighed, at der ikke var nogen stemmeret knyttet til aktierne, og at de, også efter konverteringen til aktier med stemmeret, udgjorde en meget lille del af Verlipacks kapital.
- 117 Der er i øvrigt to andre argumenter til støtte for vurderingen af, at beløbet på 113 712 000 BEF ikke kan anses for en fordel: For det første er fordringen i henhold til civil ret indfriet. Som følge af tillægget af 20. november 1998 bortfaldt den i medfør af obligationsretten. For det andet opkrævede regionen Vallonien de 113 712 000 BEF fra sagsøgeren i henhold til den kongelige anordning af 1985.
- 118 Sagsøgeren har i denne henseende bemærket, at regionen Vallonien, som begrundelse for den i økonomisk henseende overdrevne pris, der var fastsat i overenskomsten af 18. december 1996, gjorde en juridisk forpligtelse på området gældende, hvorfor den pris, der i henhold til loven eller til kontrakten blev krævet, ikke kunne forhandles og var påtvungen.

- 119 Sagsøgeren har for det første præciseret, at den kongelige anordning af 1985, herunder artikel 3, på ingen måde fastsætter en forpligtelse til tilbagekøb, men vedrører en ret til tilbagekøb, og dernæst, at den fastsætter, at aftalen om tegningen af aktierne skal indeholde en ret til tilbagekøb samt fastsætte de nærmere bestemmelser herfor, hvilke bestemmelser i den konkrete sag fremgår af artikel 11 i og bilag 1 til overenskomsten af 30. april 1985. Endelig tillægger anordningen den virksomhed, som staten har investeret i, en ret til tilbagekøb af værdipapirer fra staten, idet der fastsættes en pris, der ikke kan ligge under 80% af emissionsprisen. Denne bestemmelse udelukker ikke, at staten — ud over aftalen om tegning af aktier — kan tildele en forkøbsret til en pris, der ligger under 80% af emissionsprisen. Denne bestemmelse berører ikke situationer, hvor staten selv vil trække kapital ud eller lægge den private virksomhed under pres for at genindtræde. Enhver anden fortolkning betyder, at staten fanges som aktionær og aldrig kan sælge sine aktier igen. Artikel 3 i den kongelige anordning af 1985 er således på ingen måde til hinder for overenskomsten af 18. december 1996 og tillægget af 20. november 1998, der helt klart ikke er baseret på retten til tilbagekøb i overenskomsten af 30. april 1985.
- 120 Således er Kommissionens argument om, at sagsøgeren, ved at tiltræde tillægget af 20. november 1998, tilsidesatte artikel 3 i den kongelige anordning af 1985, fejlagtigt, eftersom regionen Vallonien ikke var retligt forpligtet til at fastsætte salgsprisen på aktierne til 80% af den nominelle værdi.
- 121 Argumentet om, at prisen på 113712000 BEF for klasse B-aktierne og de udbyttebærende aktier — klasse I var påtvunget i medfør af overenskomsten af 30. april 1985, kan heller ikke tiltrædes.
- 122 Der er nemlig ingen af bestemmelserne i overenskomsten af 30. april 1985, herunder artikel 10 og 11, der finder anvendelse på det foreliggende tilfælde. Overenskomstens artikel 10 indfører nemlig en betingelse, der er umulig at opfylde inden for rammerne af overenskomsten af 18. december 1996, eftersom forpligtelsen til tilbagekøb i denne bestemmelse udelukkende finder anvendelse »i det omfang overskuddet og de reserver, der er til rådighed, giver mulighed herfor«. Hertil kommer, at sagsøgeren — der ikke kan sidestilles med R. De Clerck — ikke havde kendskab til et dokument, hvoraf det fremgik, at sagsøgeren havde påtaget sig denne

særlige forpligtelse, og at den nævnte artikel 10 ikke er en bestemmelse i henhold til den kongelige anordning af 1985. Hvad angår artikel 11 i overenskomsten af 30. april 1985, der er i overensstemmelse med den kongelige anordning af 1985, er denne uden relevans for den foreliggende sag. Såvel denne bestemmelse som aftalen om forkøbsret, der er vedlagt bilag 1 til overenskomsten af 30. april 1985, indeholder alene en forkøbsret til Verlipack-selskaberne og ikke en forpligtelse til tilbagekøb. Det bemærkes, at denne ret tilkommer selskaberne og ikke sagsøgeren.

123 Endelig havde regionen Vallonien, fire måneder efter overenskomsten af 18. december 1996, forhandlet med Heye om en forpligtelse til et lignende køb. I forbindelse med denne forpligtelse havde regionen frafaldet den overdrevne pris, der var fastsat ud fra en generel forpligtelse, eftersom der, som det fremgår af artikel 1 i overenskomsten om forkøbsret, blev henvist til aktivets nettoværdi, og derved den reelle værdi af de omhandlede aktier som det afgørende kriterium for fastsættelsen af prisen, og ikke til emissionsprisen.

124 Tillægget af 20. november 1998 opfattes fejlagtigt af Kommissionen som en fuldstændig uafhængig overenskomst — hvilket er ulogisk, når der henses til ordlyden heraf (overskriften, betragtningerne og bestemmelserne viser, at tillægget ikke er uafhængigt, men at det derimod er en del af overenskomsten af 18. december 1996) — og den overser, at transaktionen udgør betaling for aktier, som sagsøgeren købte i 1996, hvorved prisen på transaktionen blot tilpasses, således at betalingsordningen svarer til den ordning, der var blevet fastsat for Heye. Således fik sagsøgeren mulighed for at betale regionen Vallonien for de aktier, der var pligt til at erhverve, ved hjælp af afståelsen af et antal aktier af en tilsvarende økonomisk reel værdi.

125 Hvad for det andet angår den konkrete bedømmelse af en »fordel« har sagsøgeren for det første anført, at de generhvervede aktier ikke tildelte selskabet yderligere kontrol, eftersom der ikke var knyttet en stemmeret til dem, mens regionen Vallonien ejede dem (og de kunne derfor ikke anvendes af regionen til at deltage i Verlipack-selskabernes beslutningsprocedure). Dernæst har sagsøgeren anført, at

selskabet ikke modtog noget udbytte eller anden finansiel fordel af aktierne. Endelig har sagsøgeren anført, at de omhandlede aktier ikke kunne konverteres til kontant betaling, eftersom selskabet, som led i Heyes deltagelse, skulle bidrage med de omhandlede aktier samt deltagelsen i kontrollen over Verlipack Holding I.

126 Kommissionen skulle derfor have undersøgt den faktiske baggrund i sin helhed, i stedet for at vurdere de faktiske omstændigheder isoleret og fjerne sig fra den økonomiske virkelighed, uden at begrænse vurderingen til de formelle juridiske aspekter, hvilket også blev fastslået af Domstolen i forbindelse med værdiansættelse af aktier i dom af 24. oktober 1996, Tyskland m.fl. mod Kommissionen (forenede sager C-329/93, C-62/95 og C-63/95, Sml. I, s. 5151, præmis 36). Ifølge sagsøgeren er Kommissionens metode restriktiv, da den kun omfatter den nominelle værdi af de aktier, som sagsøgeren var tvunget til at erhverve, mens der ses bort fra alle andre forhold.

127 Sagsøgeren har illustreret Kommissionens fejlagtige vurdering ved at anføre, at hvis regionen Vallonien, i stedet for at sælge aktierne til sagsøgeren og fastsætte, at tilbagebetalingen skulle finde sted senere, enten i kontanter eller ved levering af aktier i betalings sted, havde overdraget aktierne vederlagsfrit til sagsøgeren helt fra begyndelsen uden krav om godtgørelse eller vederlag, ville alene værdien af de vederlagsfrie modtagne aktier være taget i betragtning som led i bedømmelsen af, om der foreligger en fordel, samt betydningen af denne fordel. Derfor finder sagsøgeren, at der bør henses til denne sags særlige omstændigheder, dvs. det tvungne tilbagekøb og den kunstigt fastsatte pris, og — eftersom den situation, der dominerer den foreliggende sag og den ovenfor nævnte sag, er meget sammenlignelige — at disse omstændigheder skal være genstand for den samme vurdering med hensyn til statsstøttereglerne. Sagsøgeren besidder i begge tilfælde visse aktier, og der er ingen forskel på, om den vederlagsfrie overdragelse finder sted direkte eller i form af en fritagelse for forpligtelsen til betaling. Kommissionen skulle derfor, i stedet for at lægge en fordring in abstracto til grund, have udstrakt sin vurdering til den reelle værdi af de aktiver, som blev overdraget til sagsøgeren. Alene en sådan vurdering gør det muligt at bedømme, om der foreligger en reel, økonomisk fordel.

128 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette led forkastes.

— Rettens bemærkninger

- 129 For det første skal sagsøgerens argument om, at selskabet blev tvunget af regionen Vallonien til, i medfør af overenskomsten af 18. december 1996, at erhverve 14 214 klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I til et beløb på 113 712 000 BEF, behandles. Dette argument støttes på notatet af 25. maj 1998, hvori de belgiske myndigheder meddelte Kommissionen, at »[d]a regionen Vallonien havde mistet sin tiltro til Beaulieu-koncernen, stillede den som betingelse for godkendelse af oprettelsen af to holdingselskaber krav om tilbagekøb af dens aktier i drifts-anlæggene Verlipack Ghlin og Verlipack Jumet«.
- 130 Indledningsvis fastslås, at Kommissionen ikke i den anfægtede beslutning anså det tilbagekøb af aktier, der var fastsat i henhold til overenskomst af 18. december 1996, som statsstøtte.
- 131 Det bør dog bemærkes, at det af artikel 3 i tillægget af 18. november 1987 fremgår, at »[f]ra den 1. oktober 1987 forpligter Imcour NV og R. De Clerck sig uigenkaldeligt til at overtage og gennemføre alle de rettigheder og forpligtelser, der til dato følger med Adsum NV og W. De Backer, som beskrevet i overenskomsten af 30. april 1985 med bilag«.
- 132 Blandt disse forpligtelser hører den forpligtelse, der nævnes i artikel 10, stk. 1, i overenskomsten af 30. april 1985, hvorefter Adsum forpligter sig til, at de tre Verlipack-selskaber, fra det femte regnskabsår efter indgåelsen af overenskomsten,

hvert år tilbagekøber 10% af klasse B-aktierne (til den nominelle værdi) og af de udbyttebærende aktier — klasse I (til en enhedspris af 10 000 BEF) fra SNRSN, i det omfang disse selskabers overskud og reserver giver mulighed herfor. I henhold til overenskomstens artikel 10, stk. 3, skal Adsum, hvis sådanne aftaler ikke indgås, i alle tilfælde gennemføre de i denne bestemmelse fastsatte forpligtelser.

133 Desuden præciseres det i tillægget af 18. november 1987, at en ændring af kontrollen over ledelsen af Verlipack-selskaberne fandt sted, og at økonomi- og finansministrene havde givet deres tilsagn den 17. november 1987 i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, i overenskomsten af 30. april 1985.

134 Endelig bestemmer artikel 16 i overenskomsten af 30. april 1985, at selskabernes vedtægter ændres, således at der tages hensyn til bestemmelserne i overenskomsten.

135 Heraf følger, at sagsøgeren helt bevidst accepterede atter at indtræde, ikke blot i sine rettigheder, men også i sine forpligtelser, der var fastsat i overenskomsten af 30. april 1985 indgået mellem Adsum og W. De Backer på den ene side og Verlipack og den belgiske stat på den anden side, og som i henhold til overenskomstens artikel 16 skulle udgøre en integrerende del af Verlipack-selskabernes vedtægter. Navnlig Imcour Holding, som sagsøgeren efterfulgte, forpligtede sig uigenkaldeligt, i henhold til artikel 3 i tillægget af 18. november 1987, til at overholde alle de forpligtelser og betingelser om tilbagekøb af de klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I, som SNRSN havde i Verlipack.

136 Sagsøgeren kan desuden ikke udelukke anvendelsen af en sådan forpligtelse til tilbagekøb ved at gøre betingelsen om Verlipack-selskabernes rådighed over overskuddet og reserver som omhandlet i artikel 10, stk. 1, i overenskomsten af

30. april 1985 gældende, da sagsøgeren i henhold til denne overenskomsts artikel 10, stk. 3, i alle tilfælde selv — hvis Verlipack-selskaberne ikke erhvervede dem — skulle tilbagekøbe SNRSN's klasse B-aktier og udbyttebærende akter — klasse I.

137 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren har draget flere fordele af det fremskyndede tilbagekøb af klasse B-aktier og de udbyttebærende aktier — klasse I som omhandlet i overenskomsten af 18. december 1996.

138 For det første købte sagsøgeren straks alle de klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I, som de vallonske myndigheder endnu ejede, hvilke aktier sagsøgeren under alle omstændigheder skulle købe tilbage i årlige rater i henhold til tillægget af 18. november 1987. Dette gjorde det muligt at omstrukturere Verlipack i form af Heyes indtræden og forenkle koncernens struktur ved at overføre alle aktierne til Verlipack Holding I.

139 I denne forbindelse bemærkes, hvilket også fremgår af sagsakterne (jf. bl.a. den anfægtede beslutnings betragtning 11 og 12, stævningens punkt 23 og afsnit 6 og 7 i Kongeriget Belgiens skrivelse af 26. juli 2001 til Kommissionen), at Verlipack-selskabernes økonomiske situation i 1996 var så bekymrende, at en ekspert på området for glas var uundværlig med henblik på at få genoprettet koncernens økonomi. Denne ekspert, i det foreliggende tilfælde Heye, ønskede i øvrigt ikke at indgå i kapitalen i en koncern, som de offentlige myndigheder deltog i, hvilket efter Heyes mening indebar »en risiko for en omvæltning af majoriteten i tilfælde af en alliance mellem regionen Vallonien og Beaulieu-koncernen«.

140 Denne konstatering, der er indeholdt i notatet af 25. maj 1998, bestrides i øvrigt ikke af sagsøgeren, der i stævningens punkt 22 bekræfter følgende: »Beaulieu-koncernen

har en klar fornemmelse af, at den offentlige aktionær ikke længere er villig til aktivt at støtte de tre Verlipack-selskaber, og at selskaberne, uden væsentlige indgreb, styrer direkte mod konkurs. Beaulieu vil derfor iværksætte en retningsplan og søger med henblik herpå strategiske partnere med en anerkendt erfaring på glasmarkedet. Det er på denne baggrund, at forhandlingerne med [...] Heye [...], en af de førende tyske glasfabrikanter, finder sted.«

141 Det følger desuden af skrivelsen fra Kongeriget Belgien af 26. juli 2001 til Kommissionen, at »Beaulieu og Heye samt regionen Vallonien har påbegyndt forhandlinger med henblik på at organisere salget af Verlipack-koncernen til Heye og at indføre en ny finansiel struktur fra april 1997«, og at »[d]et som følge af en aftale mellem Beaulieu og Heye blev aftalt, at regionen Valloniens aktier og udbyttebærende aktier i Verlipack Ghlin og Verlipack Jumet skulle tilbagekøbes af Beaulieu forud for enhver ny mellemkomst fra regionen Valloniens side«.

142 Regionen Vallonien har desuden deltaget aktivt i omstruktureringen af Verlipack-koncernen med henblik på at opdæmme de tab, der truede koncernen. Som det følger af betragtning 18-22 til beslutning 2001/856, udbetalte regionen i 1997 to lån til Heye, hvert på 250 mio. BEF, hvilke lån finansierede Heyes kapitalindsud til Verlipack med henblik på omstruktureringen (jf. tillige i den forbindelse dom af 3.7.2003, Belgien mod Kommissionen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 22-24).

143 For det andet skal der på baggrund af forhandlingerne og den nævnte aftale, der blev indgået mellem Beaulieu og Heye, tillige gøres opmærksom på de fordele, som sagsøgeren har fået for så vidt angår prisen på klasse B-aktierne og de udbyttebærende aktier — klasse I, som selskabet erhvervede, samt de nærmere bestemmelser om betaling.

- 144 Selv om sagsøgeren i medfør af overenskomsten af 30. april 1985, som selskabet tiltrådte ved tillæg af 18. november 1987, skulle betale den aftalte pris i rater efterhånden som de forfaldt, er selskabet således for det første, i medfør af overenskomsten af 18. december 1996, blevet begunstiget i form af muligheden for at udsætte betalingen af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier til den 31. december 2001 rentefrit, selv om selskabet straks erhvervede alle aktierne og de udbyttebærende aktier for derved at lette omstruktureringen af Verlipack.
- 145 Dernæst blev sagsøgeren, i modsætning til selskabets påstand om, at prisen ikke kunne forhandles, og at det derfor skulle betale 142 140 000 BEF, svarende til 100% af den nominelle værdi af de omhandlede aktier og de udbyttebærende aktier, begunstiget med en nedsættelse på 28 428 000 BEF, da den pris, der blev betalt, i overensstemmelse med artikel 3 i den kongelige anordning af 1985 svarede til 80% af emissionsprisen, på trods af at selskabet straks fik ejendomsretten samt retten til først at overføre de 113 712 000 BEF rentefrit den 31. december 2001.
- 146 Denne vurdering fremgår tillige af Kongeriget Belgiens skrivelse af 26. juli 2001 til Kommissionen, hvorefter »Beaulieu-koncernen har accepteret at tilbagekøbe disse aktier og udbyttebærende aktier til gengæld for gunstige betalingsvilkår, dvs. en forfaldstid på fire år uden renter, således at den planlagte omstrukturering under Heyes ledelse i samarbejde med regionen Vallonien lettes«.
- 147 Således skal det sidste afsnit i notatet af 25. maj 1998, som sagsøgeren har gjort gældende til støtte for argumentet om, at der ikke forelå nogen margin for forhandling i forbindelse med tilbagekøbet af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier i overenskomsten af 18. december 1996, ses i lyset af hele den baggrund for tilbagekøbet, der er gengivet ovenfor, navnlig de fastslåede forhandlinger mellem Heye og sagsøgeren, der resulterede i en aftale og sagsøgerens accept af det omhandlede tilbagekøb på de ovenfor nævnte betingelser, og skal derfor ikke opfattes som dokumentation for tvang udøvet af regionen Vallonien over for sagsøgeren.

- 148 Desuden understøttes denne vurdering af de efterfølgende afsnit i notatet af 25. maj 1998, da der direkte henvises til behovet for at overføre kontrollen med koncernen til Heye med henblik på at redde Verlipack, så den nye investor i dette holdingselskab sikres majoriteten, hvilket nærmere udspringer af sagsøgerens ønske om at inddrage Heye i retningsplanen for Verlipack-koncernens økonomi.
- 149 Heraf følger således — henset til sagsøgerens forpligtelse til tilbagekøb af klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I i henhold til tillægget af 18. november 1987 og til den aftale, der blev indgået mellem Beaulieu-koncernen og Heye forud for tilbagekøbet, samt de fordele, der fulgte heraf — at sagsøgerens argument om, at selskabet i den forbindelse var udsat for tvang fra de vallonske myndigheder, ikke kan tiltrædes.
- 150 Dernæst skal sagsøgerens argument om, at værdien af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier, der var lig nul eller negativ, blev overvurderet i overenskomsten af 18. december 1996, og at tillægget af 20. november 1998 havde til formål at tilpasse den heri fastsatte pris, så den svarede til den pris, som Verlipack Holding I — eller ifølge sagsøgeren, Heye — betalte fire måneder senere i medfør af overenskomsten af 9. april 1997 som led i en lignende forpligtelse til køb af aktier, hvis pris blev fastsat på grundlag af deres reelle værdi og ikke deres nominelle værdi, behandles.
- 151 Hvad for det første angår overvurderingen af den i overenskomsten af 18. december 1996 fastsatte pris bemærkes, at sagsøgeren dels accepterede, med tiltrædelsen af tillægget af 18. november 1987 til overenskomsten af 30. april 1985, at tilbagekøbe SNRSN's klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I i Verlipack i overensstemmelse med den fastsatte tidsplan og til den deri fastsatte pris, dels havde kendskab til, at prisen for præferenceaktierne uden stemmeret i medfør af den kongelige anordning af 1985 ikke kunne ligge under 80% af emissionsprisen, hvilket allerede udtrykkeligt var nævnt i artikel 4, litra f), sidste afsnit, i overenskomsten af 30. april 1985.

- 152 Desuden følger det af ordlyden af skrivelsen af 11. januar 2001, registreret den 15. januar 2001, som er gengivet i denne doms præmis 97, at de vallonske myndigheder skrev til Kommissionen, at prisen på 113 712 000 BEF i henhold til den kongelige anordning af 1985 udgjorde 80% af værdien af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier på grundlag af emissionsprisen.
- 153 Det fremgår tillige af Kongeriget Belgiens skrivelse af 26. juli 2001 til Kommissionen, at de belgiske myndigheder, som svar på Kommissionens konstatering af, at »[forpligtelsen til at fastsætte en pris svarende til 80% af emissionsprisen er en lovfæstet forpligtelse, som uden forskel gælder alle, der ønsker at købe denne type præferenceaktier«, anførte, at de allerede havde taget den omstændighed i betragtning, at den kongelige anordning af 1985 ikke fastsatte betingelserne for betalingen, og at de særlige betingelser, der var aftalt, var begrundet i de ekstraomkostninger for Beaulieu-koncernen, der fulgte af anvendelsen af den belgiske lovgivning.
- 154 Selv om de belgiske myndigheder således, som anført i betragtning 77-79 til den anfægtede afgørelse, har bekræftet, at de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier blev betalt til en pris, der ifølge myndighederne ikke svarede til den økonomiske virkelighed, begrundede de prisen med henvisning til den kongelige anordning af 1985, der fandt anvendelse på alle erhvervelser af den i den konkrete sag omhandlede type, og fremhævede i de i denne doms præmis 152 og 153 nævnte skrivelser af 11. januar og 26. juli 2001, at de havde udlignet ekstraomkostningerne med fordelagtige tilbagebetalingsvilkår, dvs. betaling fire år efter overdragelsen af aktierne rentefrit, samt Beaulieu-koncernens accept af denne pris.
- 155 Desuden fremgår det af betragtning 10 og 13 til beslutningen om indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure, at værdien af aktiverne i de tre driftsanlæg (Ghlin, Jumet og Mol) var større end passiverne. Aktiverne var vurderet til 515 mio. BEF og passiverne til mere end 362,8 mio. BEF.

156 Det skal endelig fastslås, at det ikke fremgår af sagen, at sagsøgeren i forbindelse med en national retssag havde bestridt, hverken at selskabet var forpligtet til at betale prisen på de i overenskomsten af 18. december 1996 omhandlede aktier og udbyttebærende aktier, hvilken pris selskabet i øvrigt havde accepteret, eller at den kongelige anordning af 1985 fandt anvendelse.

157 Hvad for det andet angår genstanden for tillægget af 20. november 1998 fastslås det, at det fremgår af tillægget, at gælden bortfalder enten ved betaling af 113 712 000 BEF eller ved overførsel af 9 704 aktier fra kapitalen i selskabet Verlipack Holding II.

158 Det må således fastslås, at tillægget af 20. november 1998, idet det fastlagde, at gælden kunne bortfalde ikke alene som følge af betalingen af 113 712 000 BEF, men tillige ved overførsel af 9 704 værdiløse aktier, ikke kunne have til formål at tilpasse den i overenskomsten af 18. december 1996 fastsatte pris til den pris, der var fastsat i overenskomsten af 9. april 1997, eftersom tillægget, ifølge dets ordlyd, kun indebar en mulighed for gældens bortfald ved overførslen af værdiløse aktier.

159 Hvis der i øvrigt havde foreligget et ønske om at foretage en tilpasning af prisen, må det formodes, dels at en nedsættelse af den pris, der skulle betales via overførsel, tillige ville være fastsat, dels at et sådant tillæg ikke ville være blevet vedtaget den 20. november 1998, dvs. cirka 20 måneder efter undertegnelsen af overenskomsten af 9. april 1997 mellem regionen Vallonien og Verlipack Holding I (kontrolleret af Heye), på hvilken dato selskabet Verlipack Holding II, ifølge den anfægtede beslutnings betragtning 75, var gået i betalingsstandsning. Tribunal de commerce de Mons fastslog nemlig ved dom af 31. maj 1999, at Verlipack Holding II's betalingsstandsning indtrådte i juni 1998.

160 Heraf følger, at sagsøgerens argument om, at den reelle værdi af aktierne i 1996 var lig nul eller negativ, og at tillægget af 20. november 1998 havde til formål at tilpasse den i overenskomsten af 18. december 1996 fastsatte pris til den pris, der var fastsat i overenskomsten af 9. april 1997, ikke kan tiltrædes.

161 Det følger af ovenstående, at første anbringendes første led skal forkastes.

Om det andet led vedrørende det forhold, at såfremt der foreligger en fordel, kan sagsøgeren ikke anses for at være en begunstiget virksomhed som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF

— Parternes argumenter

162 Sagsøgeren har til støtte for dette led lagt beslutning 2001/856 til grund, bl.a. betragtning 109 og 110, hvori Kommissionen har anført, at modtageren af den støtte, der eventuelt skal tilbagebetales, ikke nødvendigvis er den virksomhed, som de offentlige myndigheder direkte har overført midlerne til, men den virksomhed, der har haft den faktiske rådighed over dem. Ifølge betragtning 110 til beslutning 2001/856 bekræftes dette i Domstolens praksis, hvori der sondres mellem virksomheder, der udelukkende har været anvendt som et mellemled til formidling af støtte på den ene side, og virksomheder, der har haft en gevinst, således at de må betragtes som støttemodtagere, på den anden side. Sagsøgeren har imidlertid på ny gjort gældende, at selskabet kun i en begrænset periode besad de aktier, som det blev tvunget til at erhverve, hvilke aktier det ikke havde til hensigt at beholde. Som det fremgår af notatet fra regionen Vallonien af 25. maj 1998 til Kommissionen, skal det tvungne tilbagekøb af disse aktier ses i lyset af, at Heye skulle overtage kontrollen med Verlipack-koncernen, hvorfor de omhandlede aktier blev placeret i selskabet Verlipack Holding I og indirekte endte hos Heye.

163 Sagsøgeren finder således, at selskabet ikke skal anses for begunstiget som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF.

164 Heraf følger, at den anfægtede beslutning, i det omfang det heri fastslås, at sagsøgeren var modtager af statsstøtte, er i strid med både artikel 87, stk. 1, EF og med artikel 7, sammenholdt med artikel 13, i forordning nr. 659/1999.

165 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette led forkastes.

— Rettens bemærkninger

166 Det fastslås for det første, at af de grunde, der er nævnt i denne doms præmis 129-149, skal sagsøgerens argument forkastes, for så vidt som det er baseret på den angivelige tvang, som selskabet var udsat for i forbindelse med tilbagekøbet af 14 214 klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I i henhold til overenskomsten af 18. december 1996.

167 For det andet kan sagsøgerens argument heller ikke tiltrædes, selv om det antages, at det ikke skal ses i lyset af det tvungne køb.

168 Som anført i denne doms præmis 131-149 har sagsøgeren nemlig i medfør af en aftale, der blev undertegnet af Adsum inden for rammerne af overenskomsten af 30. april 1985, som sagsøgeren tiltrådte ved tillæg af 18. november 1987, og som blev

gengivet inden for rammerne af overenskomsten af 18. december 1996, accepteret at tilbagekøbe de klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I, som regionen Vallonien havde i SA Verlipack Jumet og SA Verlipack Ghlin, mod betaling af 113 712 000 BEF.

169 Således opgav regionen Vallonien, der havde en reel og forfalden fordring på 113 712 000 BEF hos sagsøgeren, nødvendigvis denne fordring den 20. november 1998 til gengæld for aktier i et selskab, hvis værdi på dette tidspunkt var lig nul, hvilket ikke bestrides af sagsøgeren. Sagsøgeren har dog ikke godtgjort, at selskabet efter denne opgivelse af fordringen i november 1998 overførte nævnte beløb til Verlipack Holding II eller til et andet selskab, der således ville blive støttemodtager, hvorfor beløbet forblev i sagsøgerens ejendom.

170 Det er således med rette, at Kommissionen fastslog, at sagsøgeren blev begunstiget ved overførsel af offentlige midler.

171 Heraf følger, at dette anbringendes andet led bør forkastes.

Om tredje led vedrørende indgrebet i konkurrencevilkårene og påvirkningen af samhandelen inden for Fællesskabet

— Parternes argumenter

172 Sagsøgeren har i den anfægtede beslutnings betragtning 70-72 anført, at Kommissionen er meget kortfattet i sin vurdering af de to betingelser om indgreb

i konkurrencevilkårene og påvirkning af samhandelen inden for Fællesskabet, eftersom den blot bekræfter, at betingelserne er opfyldt, da Beaulieu-koncernen er en af de førende aktører på tekstilmarkedet og eksporterer en stor del af sin produktion.

173 Dette svarer til at anføre, at Kommissionen for erhvervsdrivende såsom Beaulieu-koncernen er fritaget fra forpligtelsen til at godtgøre, at disse to betingelser er opfyldt. Ifølge sagsøgeren er selskabet dog for det første berørt som aktionær i Verlipack-selskaberne og ikke som tekstilproducent, og den omstændighed, at selskabet blev tvunget til at erhverve aktier i en koncern, der fremstiller emballageglas, og til at placere dem i et holdingselskab kontrolleret af en anden erhvervsdrivende på dette marked, har stort set ingen forbindelse med Beaulieu-koncernens aktiviteter på tekstilområdet. På denne baggrund har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede beslutning, eftersom støtten er ydet på et andet marked end det marked, hvor konkurrencefordrejningen opstod, er fejlagtig, da beslutningen for så vidt angår de to betingelser i artikel 87, stk. 1, EF kun henviser til Beaulieu-koncernens stilling på tekstilmarkedet. For det andet har den omstændighed, at der blev udtaget aktiver for at placere dem i Verlipack, hindret og ikke støttet selskabets aktiviteter på tekstilområdet, navnlig da tabet som følge af denne investering er betydeligt.

174 Ved at kræve tilbagebetaling af det beløb, som er nævnt i den anfægtede beslutning, afhjælp Kommissionen ikke fordrejningen af konkurrencevilkårene, nærmere modsat, og Beaulieu-koncernen blev straffet, selv om den offentlige sektor selv erkendte, at den pris, som sagsøgeren betalte for aktierne, var uforholdsmæssig, og at regionen Vallonien tilpassede modydelsen for aktierne ved hjælp af tillægget af 20. november 1998. Sagsøgeren havde desuden kun aktierne i Verlipack Holding I i en begrænset periode, uden derved at opnå nogen finansiel eller økonomisk fordel. Selv om det antages, at sagsøgeren fik aktierne gratis, finder selskabet, at dette ikke på nogen måde kan påvirke konkurrencen på tekstilmarkedet.

175 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette led forkastes.

— Rettens bemærkninger

176 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren med dette led har anfægtet dels Kommissionens vurdering i den konkrete sag af betingelserne om fordrejning af konkurrencevilkårene og påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstaterne i artikel 87, stk. 1, EF, dels den angiveligt mangelfulde begrundelse i den anfægtede beslutning for så vidt angår disse to betingelser, hvilken begrundelse også er genstand for det fjerde anbringende, og som derfor vil blive behandlet inden for rammerne heraf.

177 Hvad for det første angår betingelsen om fordrejning af konkurrencevilkårene bemærkes, at ifølge fast retspraksis fordrejer støtte, der har til formål at friholde en virksomhed for omkostninger, som den normalt selv skulle have afholdt i forbindelse med den løbende drift og de normale aktiviteter, i princippet konkurrencevilkårene (jf. Rettens dom af 8.6.1995, sag T-459/93, Siemens mod Kommissionen, Sml. II, s. 1675, præmis 48 og 77 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.4.1998, sag T-214/95, Vlaamse Gewest mod Kommissionen, Sml. II, s. 717, præmis 43).

178 Det bemærkes tillige, at når en offentlig myndighed begunstiger en virksomhed, som er beskæftiget inden for en sektor med en intens konkurrence, ved at indrømme virksomheden en fordel, er der tale om en konkurrencefordrejning eller risiko herfor (dommen i sagen Vlaamse Gewest mod Kommissionen, nævnt i præmis 177 ovenfor, præmis 46).

179 I det foreliggende tilfælde har regionen Vallonien, hvilket blev fastslået i forbindelse med behandlingen af dette anbringendes første og andet led, opgivet en fordring på 113 712 000 BEF hos sagsøgeren, der udøver sin virksomhed i en erhvervsgræn — tekstilsektoren — der er fuldstændig åben for konkurrence.

180 Kommissionen antog således med rette i den anfægtede beslutnings betragtning 71, at den omtvistede støtte fordrejede eller truede med at fordreje konkurrencevilkårene.

181 Hvad angår betingelsen om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne følger det af fast retspraksis, at når støtte, som ydes af en stat, styrker visse virksomheders stilling i forhold til andres, som disse konkurrerer med i samhandelen inden for Fællesskabet, må det antages, at denne samhandel påvirkes af støtten (Domstolens dom af 17.9.1980, sag 730/79, Philip Morris mod Kommissionen, Sml. s. 2671, præmis 11, af 17.6.1999, sag C-75/97, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3671, præmis 47, Rettens dom i sagen Vlaamse Gewest mod Kommissionen, nævnt i præmis 177 ovenfor, præmis 50, af 11.7.2002, sag T-152/99, HAMSA mod Kommissionen, Sml. II, s. 3049, præmis 220, og dommen i sagen Fleuren Compost mod Kommissionen, nævnt i præmis 83 ovenfor, præmis 57).

182 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 70 udarbejdet et skema, som sagsøgeren ikke har bestridt, hvoraf det fremgår, at der på området for gulvtæpper og anden tekstilgulvbeklædning er en omfattende handel mellem Belgien og resten af verden, idet Belgien i 1998 udførte for 2 009 560 000,84 EUR og indførte for 211 659 000,19 EUR.

183 Det fremgår desuden af den anfægtede beslutnings betragtning 71, og navnlig af fodnote 17, at sagsøgeren er den største europæiske tæppefabrikant og eksporterer 98% af sin produktion. Kommissionen har desuden anført, at sagsøgerens salg i

1997, 1998 og 1999 udgjorde henholdsvis 4 379 764 000 BEF, 5 182 220 000 BEF og 4 821 857 000 BEF.

184 Endelig kan sagsøgerens argument, hvorefter betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF i det foreliggende tilfælde ikke er opfyldt, eftersom den omtvistede støtte er ydet på et andet marked end det marked, hvor konkurrencefordrejningen opstod, ikke tiltrædes. Ifølge den anfægtede beslutning vedrører den omhandlede statsstøtteprocedure nemlig Beaulieu-koncernen, der — hvilket fremgår af den anfægtede beslutnings betragtning 22 — kontrolleres af sagsøgeren. Den tildelte støtte på 113 712 000 BEF, der som anført i denne doms præmis 169 ikke blev overført til Verlipack Holding II eller til et andet selskab i glasindustrien, forblev Beaulieu-koncernens ejendom. Støtten påvirkede således nødvendigvis den erhvervsgren, som Beaulieu-koncernen opererer i, dvs. tekstilindustrien. Den støtte, som sagsøgeren fik tildelt, udgjorde således en konkurrencefordel på tekstilmarkedet.

185 Heraf følger, at tredje led ikke kan tiltrædes, og at det første anbringende bør forkastes i sin helhed.

Om det andet anbringende vedrørende proportionalitetsprincippet og artikel 14 i forordning nr. 659/1999

Parternes argumenter

186 Sagsøgeren har påpeget, at fællesskabsinstitutionernes retsakter ifølge fast retspraksis ikke må gå ud over, hvad der er egnet til og nødvendigt for at opfylde det tilsigtede mål (Domstolens dom af 17.5.1984, sag 15/83, Denkvit Nederland,

Sml. s. 2171, og Rettens dom af 22.11.2001, sag T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie mod Kommissionen, Sml. II, s. 3367), og at dette princip fremgår af artikel 14 i forordning nr. 659/1999, hvorefter Kommissionen ikke kræver tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i strid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen.

187 Sagsøgeren mener dog at have godtgjort, at det tvungne køb af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier i Verlipack-selskaberne ikke har indebåret nogen begunstigelse, hverken finansiel eller anden, som omhandlet i artikel 87 EF, hvorfor det ville være i strid med proportionalitetsprincippet at tilbagesøge en ikke-eksisterende støtte fra selskabet.

188 Hertil kommer, at selv om det antages, at sagsøgeren modtog statsstøtte, ville det ikke være muligt på almindelig vis at opgøre den angivelige fordel. Det antages nemlig i de fleste tilfælde, at størrelsen på den driftsstøtte, som en virksomhed har modtaget, i det væsentligste svarer til hindringen af konkurrencevilkårene i den pågældende erhvervsgren. Der har dog i det foreliggende tilfælde dels ikke været en direkte overførsel af likviditet fra den offentlige sektor til den private sektor, dels findes fordelene ikke i den traditionelle erhvervsgren. Det er derfor ukorrekt at bestemme omfanget af konkurrencefordreningen på tekstilmarkedet alene på grundlag af den nominelle værdi af de aktier, som sagsøgeren erhvervede i en koncern, der fremstiller glasemballage. Det fremgår ifølge sagsøgeren af alle sagens faktiske omstændigheder, at aktiernes nominelle værdi ikke svarer til omfanget af den angivelige fordrejning af konkurrencevilkårene på tekstilmarkedet, ikke alene fordi denne værdi er overdreven og på ingen måde svarer til den reelle værdi, men også fordi, at selv om det antages, at det tvungne køb af aktier havde indebåret en fordel, ville det kun være konkurrencevilkårene på tekstilmarkedet, der blev fordrejet, eftersom den gratis erhvervelse af aktier på glasmarkedet ikke automatisk ville medføre en driftsfordel på tekstilmarkedet.

189 Det følger heraf, at Kommissionens påstand om, at tilbagekøbet af de af sagsøgeren erhvervede aktier til den nominelle værdi er nødvendig for at fjerne konkurrence-

fordrejningen, er i uoverensstemmelse med den økonomiske virkelighed, hvorfor Kommissionen, ved at kræve tilbagebetaling af støtten, har tilsidesat proportionalitetsprincippet og artikel 14 i forordning nr. 659/1999.

190 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Rettens bemærkninger

191 Hvad angår sagsøgerens argument om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 og proportionalitetsprincippet ved at kræve tilbagesøgning af støtten, selv om det tvungne køb af klasse B-aktier og udbyttebærende aktier — klasse I i medfør af overenskomsten af 18. december 1996 ikke indebar nogen finansiel fordel, må det fastslås, at for så vidt som denne tilsidesættelse er baseret på argumentet om den angivelige udøvelse af tvang over for sagsøgeren under købet, kan det af de grunde, der er nævnt i denne doms præmis 129-149, ikke tiltrædes.

192 Antages det, at sagsøgerens argument ikke er baseret på en sådan tvang, men udelukkende på selve tilbagekøbet af aktierne, kan det heller ikke tiltrædes.

193 Det må nemlig fastslås, at støtten i det foreliggende tilfælde, som det fremgår af betragtning 91 og 92 til den anfægtede beslutning, bestod i, at regionen Vallonien den 20. november 1998 opgav en reel fordring på 113 712 000 BEF hos Beaulieu-koncernen til gengæld for 9 704 aktier i selskabet Verlipack Holding II, der på

tidspunktet for afståelsen af aktierne i december 1998 var værdiløse, eftersom selskabets aktiver den 11. februar 1999 blev vurderet til 1 BEF.

- ¹⁹⁴ Sagsøgeren lægger således en fejlagtig forudsætning til grund, når selskabet bl.a. hævder, at omfanget af konkurrencefordrejningen ukorrekt er blevet fastsat på grundlag af den nominelle værdi af de aktier, der blev erhvervet i 1996, eftersom det ikke er denne transaktion, der blev kvalificeret som statsstøtte, men det forhold, at regionen Vallonien den 20. november 1998 opgav en reel og forfalden fordring på 113 712 000 BEF hos sagsøgeren, hvilken fordring sagsøgeren aldrig har anfægtet for de nationale retter.
- ¹⁹⁵ Ved at opgive en sådan fordring hos en privat virksomhed har Kongeriget Belgien ydet en støtte på 113 712 000 BEF fra den offentlige sektor til den private sektor.
- ¹⁹⁶ Betydningen af fordrejningen skal således bedømmes ud fra den omstændighed, at regionen Vallonien har en reel og forfalden fordring på 113 712 000 BEF hos sagsøgeren, som den har besluttet ikke at indkræve.
- ¹⁹⁷ Det er således i forbindelse med opgivelsen af denne fordring, at Kommissionen i den anfægtede afgørelses betragtning 111 har krævet, at støtten tilbagesøges »[f]or at genskabe de økonomiske vilkår, virksomheden ville have været underlagt, hvis den ikke havde modtaget den ulovlige støtte«.
- ¹⁹⁸ Hvad angår sagsøgerens argument om, at den tildelte støtte ikke indebar, at konkurrencevilkårene på tekstilmarkedet blev fordrejet, eftersom den gratis

erhvervelse af aktierne på glasmarkedet ikke automatisk medførte en driftsfordel på tekstilmarkedet, bemærkes, som anført i denne doms præmis 184, at den støtte, som sagsøgeren har modtaget, er forblevet Beaulieu-koncernens ejendom og udgør således en finansiell fordel på tekstilmarkedet, hvorfor støtten — eftersom den forstærker støttemodtagerens markedsposition i forhold til andre virksomheder og gør det muligt for denne at udføre flere varer — nødvendigvis kan fordreje konkurrencevilkårene på det fælles marked og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

199 Følgelig kan Kommissionen ikke kritiseres for at have tilsidesat proportionalitetsprincippet og artikel 14 i forordning nr. 659/1999, fordi den krævede, at værdien af den støtte, som opgivelsen af fordringen på 113 712 000 BEF udgjorde, blev tilbagesøgt.

200 På denne baggrund bør det andet anbringende forkastes.

Om det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

201 Sagsøgeren, der har inddelt dette anbringende i tre led, har kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat ligebehandlingsprincippet som fastlagt af Domstolen i dom af 19. oktober 1977, Ruckdeschel m.fl. (forenede sager 117/76 og 16/77, Sml. s. 1753), først ved at anvende to forskellige metoder til beregning af værdien af aktierne og de udbyttebærende aktier i Verlipack-selskaberne, dernæst ved at anvende denne metode på to forskellige tidspunkter og endelig ved at bruge argumentet om den endelige modtager af statsstøtten på to forskellige måder.

Om det første led vedrørende den omstændighed, at den anfægtede beslutning tilsidesætter ligebehandlingsprincippet ved at anvende to forskellige metoder til beregning af værdien af aktierne og de udbyttebærende aktier

— Parternes argumenter

- 202 Sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for at have anvendt to forskellige metoder til beregning af værdien af aktierne og de udbyttebærende aktier i Verlipack-selskaberne, hvoraf den ene metode lagde emissionsprisen til grund (den nominelle værdi, dvs. 113 712 000 BEF, hvilken pris sagsøgeren var forpligtet til at betale), og den anden lagde den reelle værdi af aktierne på tidspunktet for afståelsen heraf til regionen Vallonien til grund, hvilken værdi ifølge den anfægtede beslutnings betragtning 80 var lig nul.
- 203 Inden for rammerne af disse to transaktioner befinder regionen Vallonien og sagsøgeren sig i næsten ens situationer: De har begge to afstået en aktiebeholdning i Verlipack-selskaberne på et tidspunkt, hvor disse selskaber var i økonomiske vanskeligheder, både i december 1996, hvor regionen Vallonien afstod de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier til sagsøgeren, og i november 1998, hvor sagsøgeren afstod aktierne til regionen Vallonien. Verlipack Jumet og Verlipack Ghlin havde nemlig lidt væsentlige tab i december 1996.
- 204 Derfor ønsker sagsøgeren oplyst, om det var begrundet, at Kommissionen anvendte to forskellige metoder til beregning af værdien af en aktiebeholdning i selskaber, der i det væsentlige er identiske, ganske vist på forskellige tidspunkter, men under meget ens finansielle forhold.

- 205 Sagsøgeren har bemærket, at den eneste begrundelse, Kommissionen har anført, er den kongelige anordning af 1985. I overensstemmelse med den i denne doms præmis 126 nævnte retspraksis er dette synspunkt dog for formelt, for strengt og for restriktivt, og det ignorerer de faktiske og økonomiske rammer for den foreliggende sag. Regionen Vallonien har nemlig mange gange gentaget, dels at den pris, sagsøgeren betalte i 1996, var overdreven, dels at regionen Vallonien med hensyn til Heye tog aktiernes reelle værdi i betragtning i 1997.
- 206 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette led forkastes.

— Rettens bemærkninger

- 207 Det bemærkes, at forskelsbehandling ifølge fast retspraksis navnlig består i en forskellig behandling af sammenlignelige tilfælde, som stiller visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkeligt begrundet i objektive forskelle af en vis vægt (Domstolens dom af 13.7.1962, forenede sager 17/61 og 20/61, Klöckner-Werke og Hoesch mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 331, org.ref.: Rec. s. 615, på s. 652, af 15.1.1985, sag 250/83, Finsider mod Kommissionen, Sml. s. 131, præmis 8, af 26.9.2002, sag C-351/98, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8031, præmis 57, og Rettens dom af 7.7.1999, sag T-106/96, Wirtschaftsvereinigung Stahl mod Kommissionen, Sml. II, s. 2155, præmis 103).
- 208 I den forbindelse bemærkes, at sagsøgeren i henhold til overenskomsten af 30. april 1985, som selskabet tiltrådte i medfør af tillægget af 18. november 1987, accepterede at genindtræde i de rettigheder og forpligtelser, der fulgte af denne overenskomst, hvor betingelserne for tilbagekøbet af klasse B-aktier og udbyttebærende aktier —

klasse I, navnlig prisen, fremgik af overenskomstens artikel 10. Denne overenskomst henviste desuden udtrykkeligt til den kongelige anordning af 1985, der bl.a. fastsætter betingelserne for tilbagekøbsprisen.

209 Som det fremgår af den anfægtede beslutnings betragtning 77 og 78, svarede den pris, der var fastsat i overenskomsten af 18. december 1996 i henhold til den kongelige anordning af 1985, til 80% af værdien af de præferenceaktier uden stemmeret, der var fastsat i overenskomsten af 30. april 1985. Med denne transaktion havde sagsøgeren en sikker og forfalden gæld til regionen Vallonien på 113 712 000 BEF.

210 Derimod skulle værdien af de aktier, som regionen Vallonien, som anført i den anfægtede beslutnings betragtning 73-76 og 80, accepterede ved tillægget af 20. november 1998 som betaling for fordringen på de 113 712 000 BEF, der på ingen måde havde forbindelse til den kongelige anordning af 1985, fastsættes i lyset af de faktiske omstændigheder, som de forelå på tidspunktet for tillægget. På tidspunktet for tillægget af 20. november 1998 var Verlipack Holding II, hvis aktier var blevet overført til regionen Vallonien, imidlertid i betalingsstandsning, hvilken betalingsstandsning ifølge dom afsagt af Tribunal de commerce de Mons den 31. maj 1999 indtrådte i juni 1998, og selskabets aktiver blev vurderet til 1 BEF. Disse aktier, hvis nominelle værdi var på 100 mio. BEF, havde således på tidspunktet for tillægget af 20. november 1998 ikke længere nogen værdi, hvilket i øvrigt ikke bestrides af sagsøgeren. Kommissionen kunne således bedømme tillægget under hensyn til den reelle værdi af de omhandlede aktier.

211 Heraf følger, at Kommissionen, da der ikke var tale om ens situationer, ikke tilsidesatte ligebehandlingsprincippet.

212 Denne konklusion svækkes ikke af sagsøgerens argument om sammenligningen af selskabets situation med Heyes situation i forbindelse med den overenskomst om

forkøbsret af 9. april 1997, der blev undertegnet af Verlipack Holding I og regionen Vallonien, hvori der blev indgået aftale om, at »prisen for hver aktie [svare til] den værdi, der beregnes ved at dividere nettoaktiverne [...] i SA Verlipack Holding II [...] med antallet af de af selskabet udstedte aktier«.

- 213 Det fremgår nemlig ikke af denne overenskomst, at regionen Valloniens aktier i Verlipack Holding II var præferenceaktier uden stemmeret som omhandlet i den kongelige anordning af 1985.
- 214 Under alle omstændigheder må det, selv hvis det antages, at de aktier, der var genstand for den nævnte overenskomst om forkøbsret, måtte være blevet sammenlignet med de aktier, der blev afstået inden for rammerne af overenskomsten af 18. december 1996, i lighed med, hvad Kommissionen med rette har gjort gældende, fastslås, at det er regionen Vallonien, der har gjort sig skyldig i forskelsbehandling af sagsøgeren, og ikke Kommissionen.
- 215 Tredje anbringendes første led bør derfor forkastes.

Om andet led vedrørende den omstændighed, at den anfægtede beslutning er i strid med ligebehandlingsprincippet, idet værdien af aktierne og de udbyttebærende aktier er fastsat på forskellige tidspunkter

— Parternes argumenter

- 216 Ifølge sagsøgeren fremgår det af den anfægtede beslutning, at de aktier, der blev leveret i betalings sted i december 1998, blev ansat til en værdi af 0 BEF, da værdien

af aktiverne i Verlipack Holding II var blevet forringet til 1 BEF den 11. februar 1999. Kommissionen anvendte således, til fastsættelsen af værdien af de aktier, der blev overdraget som betaling til regionen Vallonien, tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning og tog hensyn til den senere udvikling i det pågældende selskab i Verlipack-koncernen indtil konkursens indtræden. Hvad derimod angår værdien af de aktier, der blev købt i 1996, har Kommissionen udelukkende taget den nominelle værdi på tidspunktet for erhvervelsen i betragtning. I den anfægtede beslutnings betragtning 107 tog Kommissionen således hverken hensyn til de pågældende selskabs økonomiske og finansielle udvikling eller til beslutning 2001/856, hvoraf det fremgår, at Verlipacks finansielle situation før Heyes indtræden ikke var levedygtig. Kommissionen har desuden ignoreret tillægget af 20. november 1998, hvorefter regionen Valloniens fordring i henhold til civil ret allerede var bortfaldet efter leveringen i betalings sted af aktierne i Verlipack Holding II. Den sondring, Kommissionen således har foretaget mellem disse to situationer, som følge af, at den har taget hensyn til den økonomiske og finansielle udvikling af Verlipack-koncernen i den første, og ikke i den anden situation, er ikke objektivt begrundet og udgør en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

217 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette led forkastes.

— Rettens bemærkninger

218 Det bør fastslås, at sagsøgeren med dette andet led i det væsentligste gentager de argumenter, selskabet allerede har gjort gældende inden for rammerne af det første led vedrørende værdien af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier, hvorfor der henvises til denne doms præmis 207-211.

219 Det bemærkes under alle omstændigheder, at Kommissionen med rette, med henblik på at fastsætte størrelsen af den støtte, som sagsøgeren modtog med

tillægget af 20. november 1998, tog hensyn til de faktiske omstændigheder som de forelå på det tidspunkt, hvor regionen Vallonien accepterede — som betaling for en reel og forfalden fordring på 113 712 000 BEF — 9 704 aktier i selskabet Verlipack Holding II, der på dette tidspunkt, dvs. den 20. november 1998, var værdiløse.

220 Tredje anbringendes andet led bør derfor forkastes.

Om det tredje led vedrørende den omstændighed, at den anfægtede beslutning er i strid med ligebehandlingsprincippet, idet et argument om den endelige modtager af statsstøtten anvendes på to forskellige måder

— Parternes argumenter

221 Sagsøgeren har, som det fremgår af betragtning 109 og 110 til beslutning 2001/856, bemærket, at Heye ikke blev anset for den endelige støttemodtager. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at selskabet heller ikke selv kan betragtes som den endelige støttemodtager, da det næsten med det samme (den 24. januar 1997) afstod den aktiebeholdning, der blev erhvervet den 18. december 1996 fra Verlipack Holding I, som fra den 11. april 1997 blev kontrolleret af Heye. Sagsøgeren har således ikke reelt været begunstiget af den angivelige statsstøtte, og selskabets situation svarer derfor til Heyes situation i beslutning 2001/856. Kommissionen har tilsidesat ligebehandlingsprincippet ved at behandle disse to selskaber forskelligt, uden at dette er objektivt begrundet.

222 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette led forkastes.

— Rettens bemærkninger

223 Med dette tredje led har sagsøgeren atter bestridt, at selskabet var modtager af støtten, og det hævder, på grundlag af betragtning 109 og 110 til beslutning 2001/856, at det i lighed med Heye ikke har kunnet anvende de aktier og udbyttebærende aktier, det fik rådighed over den 18. december 1996, på anden måde end straks via selskabet Verlipack Holding I at placere dem i Verlipacks fabrikker, hvorfor sagsøgeren ikke har haft rådighed over den angivelige statsstøtte.

224 For det første bemærkes, som anført i den anfægtede beslutning, at Kommissionen alene antog, at opgivelsen af fordringen i medfør af tillægget af 20. november 1998 var statsstøtte, og følgelig at spørgsmålet om kvalificeringen af statsstøtte ikke berørte den i overenskomsten af 18. december 1996 omhandlede transaktion.

225 For det andet bemærkes, at Kommissionen i betragtning 108 til beslutning 2001/856 fastslog, at »[b]estemmelserne om anvendelsen af de to lån [dvs. et obligationslån og et lån] stipuler[ede] udtrykkeligt, at Heye forpligte[de] sig til 1) at rekapitalisere fabrikkerne i Ghlin og Jumet og 2) finansiere investeringerne i Verlipacks tre fabrikker, herunder fabrikken i Mol (Flandern)«. Heraf følger, at Heye, med de erhvervede midler, skulle tilføre Verlipack ny kapital.

- 226 Der findes derimod ikke en sådan bestemmelse i tillægget af 20. november 1998, og sagsøgeren har desuden ikke gjort gældende, at der var planer om en sådan bestemmelse om overførsel af midler til selskabet, hvorfor sagsøgerens situation ikke kan sammenlignes med Heyes. Hertil kommer, at sagsøgeren på ingen måde har gjort gældende, at selskabet, efter at regionen Vallonien opgav fordringen, havde tilført Verlipack ny kapital, der svarer til den således opgivne fordring.
- 227 Det følger af ovenstående, at tredje led ikke kan tiltrædes, og at det tredje anbringende bør forkastes i sin helhed.

Om det fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

- 228 Sagsøgeren er af den opfattelse, at begrundelsen i den anfægtede beslutning er mangelfuld på mindst fire punkter.
- 229 For det første har sagsøgeren anført, at den anfægtede beslutning ikke er tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår årsagen til, at Kommissionen kun har lagt den nominelle værdi af den aktiebeholdning, sagsøgeren tilbagekøbte, til grund uden at tage sagens komplekse, faktiske baggrund i betragtning.

- 230 For det andet er det ikke i den anfægtede beslutning anført, hvorfor Kommissionen lægger tidspunktet for beslutningens vedtagelse til grund for så vidt angår værdien af de aktier, der udgjorde betaling (hvis værdi var ansat til 1 BEF) på den ene side, og tidspunktet for sagsøgerens tvungne tilbagekøb af aktierne den 18. december 1996, dvs. den nominelle værdi, på den anden side. Denne forskel er ikke tilstrækkeligt begrundet i den anfægtede beslutning.
- 231 For det tredje er den forskellige behandling af sagsøgeren og Heye i alle Verlipack-sagsakterne ikke begrundet i den anfægtede beslutning. Ligesom Heye ikke blev betragtet som den endelige støttemodtager i beslutning 2001/856, burde sagsøgeren i den anfægtede beslutning ikke være blevet betragtet som den virksomhed, der havde haft den reelle rådighed over den aktiebeholdning, som selskabet ganske vist havde erhvervet, men påtvunget. Sagsøgeren kunne i givet fald kun blive begunstiget med en finansiel fordel i det omfang, selskabet besad aktierne, dvs. mellem den 18. december 1996 og den 11. april 1997.
- 232 Endelig har sagsøgeren under henvisning til denne doms præmis 172-174 anført, at Kommissionen ikke har forklaret årsagen til, at støtten, hvis den blev tildelt virksomheden, fordrejede konkurrencevilkårene og påvirkede samhandelen mellem medlemsstaterne på tekstilmarkedet.
- 233 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Rettens bemærkninger

- 234 Det bemærkes, at begrundelsespligten i artikel 253 EF ifølge fast retspraksis udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der

henhører under spørgsmålet om den anfægtede retsakts materielle lovlighed. I dette perspektiv skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (Domstolens dom af 13.3.1985, forenede sager 296/82 og 318/82, Nederlandene og Leeuwarder Papierwarenfabrik mod Kommissionen, Sml. s. 809, præmis 19, dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, nævnt i præmis 83 ovenfor, præmis 63 og 67, dom af 19.9.2002, sag C-114/00, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 7657, præmis 62, og dommen i sagen Fleuren Compost mod Kommissionen, nævnt i præmis 83 ovenfor, præmis 119).

235 Desuden må dette krav fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde og den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dommen i sagen Spanien mod Kommissionen, nævnt i præmis 234 ovenfor, præmis 63, og Domstolens dom af 28.1.2003, sag C-334/99, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 1139, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).

236 Anvendt på subsumtionen af en støtteforanstaltning indebærer dette princip, at det skal angives, af hvilke grunde Kommissionen anser den omhandlede støtteforanstaltning for at falde inden for anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF (Retten dom af 30.4.1998, sag T-16/96, Cityflyer Express mod Kommissionen, Sml. II, s. 757, præmis 66).

237 Henset til denne retspraksis har Kommissionen i den konkrete sag ikke tilsidesat forpligtelsen til en tilstrækkelig begrundelse for den anfægtede beslutning for så vidt angår sagsøgerens fire klagepunkter.

238 Hvad for det første angår den omstændighed, at Kommissionen har lagt den nominelle værdi af klasse B-aktierne og de udbyttebærende aktier — klasse I, som sagsøgeren tilbagekøbte i 1996, til grund, fastslås det, hvilket følger af denne doms præmis 150-156 vedrørende værdien af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier, at Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 77 og 78 har anført årsagerne til, at den lagde denne værdi til grund. Disse to betragtninger er affattet således:

»Belgien hævder, at den pris på 113 712 000 BEF, der blev fastsat i december 1996 for de aktier uden stemmeret og de udbyttebærende aktier, som Sowagep afstod til Beaulieu-koncernen, ikke svarede til den reelle værdi. Ifølge Belgien var der tale om »en pris, der var fastsat ved kongelig anordning af 7. maj 1985«. I henhold til artikel 3 i denne kongelige anordning kan tilbagekøbsprisen for præferenceaktierne uden stemmeret »ikke ligge under 80% af emissionsprisen«. Prisen på 113 712 000 BEF for de præferenceaktier og udbyttebærende aktier, som Beaulieu-koncernen tilbagekøbte i december 1996, repræsenterede ifølge Belgien 80% af emissionsprisen.

Forpligtelsen til at fastsætte en pris svarende til 80% af emissionsprisen er en lovfæstet forpligtelse, som uden forskel gælder alle, der ønsker at købe denne type præferenceaktier.«

239 For så vidt som sagsøgerens argument vedrører den omstændighed, at Kommissionen ikke på tilstrækkelig vis har begrundet den anfægtede beslutning, fordi den ikke har angivet årsagerne til, hvorfor den udelukkende har lagt den nominelle værdi af den aktiebeholdning, sagsøgeren tilbagekøbte i 1996, til grund uden at tage sagens mere komplekse faktiske omstændigheder i betragtning, dvs. den tvang, der angiveligt blev udøvet, kan argumentet ikke tiltrædes af de grunde, der er anført i denne doms præmis 129-149.

- 240 Heraf følger, at Kommissionen ikke kan kritiseres for ikke at have begrundet den anfægtede beslutning på dette punkt.
- 241 Hvad for det andet angår den omstændighed, at det ikke i den anfægtede beslutning er anført, hvorfor den lægger tidspunktet for beslutningens vedtagelse til grund for så vidt angår værdien af de aktier, der udgjorde betaling til regionen Vallonien i 1998, og lægger tidspunktet for sagsøgerens tvungne tilbagekøb af de omhandlede aktier og udbyttebærende aktier den 18. december 1996 til grund, må det fastslås, hvilket fremgår af analysen i denne doms præmis 207-211 og 218-220, at Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 77-79 på tilstrækkelig vis har begrundet, hvorfor regionen Valloniens fordring hos sagsøgeren i december 1996 var på 113 712 000 BEF. Det forholder sig på samme måde med hensyn til værdien af aktierne i Verlipack Holding II, hvor Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 73-76 og 80 har anført begrundelsen for, at disse aktier i november 1998 var værdiløse.
- 242 Hertil kommer, at selv om sagsøgeren med dette argument anfægter begrundelsens materielle indhold, idet selskabet har påberåbt sig den tvang, det angiveligt var udsat for, skal argumentet forkastes af de i denne doms præmis 129-149 anførte grunde.
- 243 Hvad for det tredje angår den angivelige manglende begrundelse for den anfægtede beslutning vedrørende den forskellige behandling af sagsøgeren og Heye, da sagsøgeren i modsætning til Heye blev anset for støttemodtager, bemærkes, at Kommissionen bl.a. i betragtning 73, 80 og 91 har anført grundene til, at sagsøgeren skal anses for at have modtaget den omhandlede støtte.

- 244 Desuden var situationen anderledes for så vidt angår den statsstøtte, der var genstand for beslutning 2001/856. Som det fremgår af denne doms præmis 225 og 226, fastslog Kommissionen i sidstnævnte beslutnings betragtning 108, at støtten skulle tilføre ny kapital til fabrikkerne i Ghlin og Jumet, hvorfor Heye ikke var den endelige støttemodtager.
- 245 Følgelig kan sagsøgeren ikke kritisere Kommissionen for ikke at have begrundet den angivelige forskellige behandling af sagsøgeren og Heye.
- 246 Hvad endelig angår klagepunktet om, at Kommissionen ikke har forklaret årsagen til, at støtten, hvis det antages, at den blev tildelt sagsøgeren, fordrejede konkurrencevilkårene og påvirkede samhandelen mellem medlemsstaterne, fastslås det, hvilket følger af denne doms præmis 176-184, at Kommissionen, navnlig i den anfægtede beslutnings betragtning 70-72, på en tilstrækkelig klar måde har forklaret de faktiske omstændigheder og juridiske overvejelser, der i den forbindelse er af væsentlig betydning for beslutningens opbygning. Begrundelsen gør det muligt for sagsøgeren og Fællesskabets retsinstanser at kende grundene til, at Kommissionen fandt, at den omtvistede transaktion medførte en konkurrencefordrejning og påvirkede samhandelen i Unionen (Rettens dom af 6.3.2003, forenede sager T-228/99 og T-233/99, Westdeutsche Landesbank Girozentrale og Land Nordrhein-Westfalen mod Kommissionen, Sml. II, s. 435, præmis 292-294).
- 247 Det fjerde anbringende bør derfor forkastes.

Om sagsøgerens påstand om fremlæggelse af dokumenter

- 248 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionen, hvis den fastholder sin stillingtagen med hensyn til værdien af aktierne i 1996, skal fremlægge en evalueringsrapport for at understøtte denne stillingtagen.

- 249 Som det følger af ovenstående, har Retten haft mulighed for at træffe afgørelse i sagen på grundlag af de påstande, anbringender og argumenter, der blev fremført under sagen, samt på grundlag af de dokumenter, parterne fremlagde (jf. i denne retning Rettens dom af 19.9.2001, sag T-152/00, E mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 179, og II, s. 813, præmis 86, og af 6.7.2004, sag T-281/01, Huygens mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 203, og II, s. 903, præmis 145).
- 250 Sagsøgerens påstand om, at Kommissionen pålægges at fremlægge andre dokumenter end dem, der allerede er fremlagt efter Rettens anmodning, skal derfor forkastes (jf. i denne retning dommen i sagen E mod Kommissionen, nævnt i præmis 249 ovenfor, præmis 87, og i sagen Huygens mod Kommissionen, nævnt i præmis 249 ovenfor, præmis 146).

Sagens omkostninger

- 251 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges, ud over sine egne omkostninger, at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. november 2006.

E. Coulon

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand